

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2018. már.–ápr.
XXIII/2. szám

Ára: 350,- Ft

Pálósszentkút – Petőfiszállás

Szeretete hatalmával

*Jöjj, Szentlélek Istenünk,
jöjj el, Reménységünk!
Jöjj most ez évben,
jöjj hozzánk a mennyből,
szent és dicsőséges lakóhelyedről!*

*Teremts újjá minket
!
Szentlélek jegyese,
kiváltságos Szent Anya!
Istennek megszentelt hajléka,
kinek igenjét
az egész menny áhította,
imádd Uradat értünk,
hogy a Szeretet Szentlelke
támasszon új életre
keresztjeink által minket!*

*Atyának leánya,
Szentlélek mátkája,
Krisztusnak Szent Anyja,
kérünk téged,
készíts lelkünkben helyet
a Szentlélek számára!
Kérd az Életadót,
hogy szeretete hatalmával
tegyen új csodát szívünkben!*

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetlen Naplóból (19).....	1
Főpásztori üzenet Szent Család vasárnapjára.....	4
Alkalmas időben	7
Interjú Burke bíborossal :Talán elérkeztünk a végidőkhöz.....	9
Pio atya legfájdalmasabb sebe, amelyről csak Karol Wojtyłának beszélt	12
A szüzesség, az eredeti bűn és a házasság	14
Gyergyószentmiklóson.....	18
Fény és Egység Királynője.....	19
Megemlékezve könnyeidről.....	22
A hit és a csoda.....	29
Ima Szent Mihály arkangyaltól	32
Az Ezucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Szentségimádások hazánkban	34
P. Nemeshegyi Péter SJ: Megemlékezés a '38-as Világkongresszusról	35
Mária-kegyhelyek	
Pálósszentkút – Petőfiszállás	42
Mária kicsinyei	
Máriás Papi Mozgalom újévi körlevele	43
Rózsafüzér	
Elmélkedés a fájdalmas titkokról.....	51

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Gyergyói Istenszülő
Berszán – Árus György

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (19)

1963. január 9.

Újra a sátán zaklatása özönlötte el lelkemet, és sokféleképpen el akarta velem hagyatni ezt az életmódot, melyet azóta élek, mióta a Szent Szűz Szeretelángjának kegyelmi hatását reám árasztja. A kegyelmek eme kiáradása oly erő ad, mely emberfeletti küzdelmeimnek dacára (is) meg tudja tartani állandó lelki egyensúlyomat. Most a sátán más módot használ velem szemben. Elém tárja gyengeségeimet, és még hízelkedéseivel is meg akar téveszteni: „Aki ilyen nagy küldetést kapott, annak nem szabad restnek lennie. Menj, add át a küldetést mindenfelé, mert így úgysem lesz elterjedve soha! Ne tartsd (meg) magadnak! Tudod, mennyire vétkezel? Mert hitetlen vagy és bizalmatlan, és gyáván meghunyászkodsz. Terjeszd csak és híreszteld mindenfelé, hogy tudjanak róla és higgyenek benne!” Elmémet egészen a végletekig kimerítette. A hosszas küzdelemben az Úr Jézus szavaira gondoltam:

„Ne higgy hízelgő szavainak, bármit mondjon is!”

Én minden erőmmel ura akartam maradni önmagamnak, és az Úr segítségével visszaverni a gonosz hízelkedő kísértéseit. Utána a sátán újra elém tárta bűnösségem tudatát: „Te hitetlen, bizalmatlan, miért hátrálsz? Miért nem igyekszel a kérést továbbadni? Te gyáva, nem vagy méltó semmire!” Hogy zavargásait újra visszaverjem, az „Üdvözlégy Máriát”, a Szent Szűzet dicsérő és könyörgő imát mondogattam, mígnem zaklatását elnyomta a Szent Szűzhöz esdeklő hosszas könyörgésem. Ezeket a rettenetes kínokat, melyeket most leírok, a Szentestétől kezdve éltem át, és lelkem vergődésében a mellém rendelt nővérhez fordultam soraimmal:

Drága jó Nővérkém! A Szentestén, vagyis inkább a hajnali virrasztás után, amikor a kápolnából visszatértem, megkérdeztem Öntől, bűn-e az, ha én hiszek abban, ami bennem van? Ön kissé habozva ugyan, de azt mondta, hogy nem. Én akkor pillanatnyilag meg is nyugodtam. Az éjféli mise utáni virrasztás közben ugyanis borzalmasan szenvedtem. Gyötrő kínjaim voltak amiatt, hogy mivel senki nem hisz nekem, én hiába hiszek és szenvedek. Jobb lesz, ha én is elvetem magamtól a bizonytalanságot, és nem foglalkozom tovább a gondolattal. Szent Karácsony éjjelén felsóhajtottam magamban: „Jézusom, nagyon szenvedek!” „Én is elhagyottan szenvedek” – panaszkodott Ő is. „Tudod mit? Szenedjünk együtt! Akkor neked is könnyebb lesz, meg Nekem is.” Ezek után a szavak után mélységes csend és sötétség borult lelkemre. A szenvedések úgy megrohanták lelkemet, hogy zokogni kezdtem. A szent éj csendjében körülöttem a ház népe csendes pihenőre vonult el, és én az Úr Jézussal szenvedtem. Gondolataimba sötét, lelket szorongató bizonytalanság

telepedett, ez másnap még jobban fokozódott, és azóta sem szűnt meg. Sőt, most még éjjel-nappal is gyötör.

Szeretett, drága jó Nővérkém! Sajnálom, hogy soraimmal zavarom, de Isten szent nevében kérem, imádkozzon értem! Pokoli kínokat szenvedek, és nem tudok szabadulni bűnösségem nyomorúságából. Órákon át csak zokogásban vergődöm. Egy hatalom, melyről nem tudom, mi, kényszerít, hogy hagyjak fel állandó hazudozásaimmal, ne áltassak még másokat is. Hisz láthatom, nekem nem hiszik el egyetlen szavamat sem. Félnek, irtóznak tőlem, mert látják gonoszságaimat, és magamra hagynak, mert amíg én nem akarok szabadulni, addig ők sem tehetnek semmit. A feloldozás, melyet M. atyától kaptam, az sem érvényes, mert nincs meg bennem a megjavulásra való igaz akarat. E nélkül pedig a feloldozás nem érvényesül lelkemben, mert én bűnt bűnre halmozok. Nagyon kérem Önt, bocsásson meg, hogy jóhiszeműségét eddig kihasználtam, és visszaéltem jóságával. Ne higgyen előbb elmondott szavaimban, hazugság az mind. Megcsaltam Önt és önmagamat is. De a sötétség még fogva tart, a konokság még mindig nem engedi, hogy mások előtt is megalázzam magam. Lelkem békéjét addig nem tudom megszerezni, míg rettenetes hazugságaimat vissza nem vonom, de erre képtelen vagyok. A kevélység útját járom. Minden szó vádol, melyet eddig kimondtam vagy leírtam. Nem tudom azokat visszavonni. Meg vagyok fosztva akaratomtól. El fogok kárhozni, nincs irgalom számomra. Azért félnek tőlem. M. atya is megbánta, hogy szóba állt velem, nem akar velem ő is elkárhozni. Ön se akarjon! Sajnálom jóságát, melyet el fogok veszíteni, de tovább kell vinnem az ügy visszavonását. Kérem, legyen segítségemre, hogy megszabaduljak pokoli kínjaimtól, mert úgy érzem, állandóan szentségtörő áldozást végzek. Ima, az nem jön ajkamra már napok óta. Kevélységem nem engedi gondolataimhoz a jóra való megkönnyebbülést. Összetörten magamba roskadok, vergődöm, minden csak vádol. Ahogy bent ülök kis szobámban, nem tudok semmire ránézni, ami szent. A Szentlélek Mátkája kép vádol, hogy én Őt ilyen hazugsággal szennyeztem be. Szent Imre képére nézek, az is csak vádol, hogy őt is hazugsággal szennyeztem be. A szenvedő Krisztus arcra nem tudok ránézni. A hang lelkemben oly erős: „Ne nézz rám, míg bűneidből ki nem vetkőzöl! A gőg miatt, melyet nem akarsz elhagyni, én is elhagytalak. Nem kellesz! Távozz tőlem! Irgalom csak a megtérő bűnös részére van. Hiába bánod régi bűneidet, amikor a mostani hazugságodat nem akarod visszavonni. Ezt kell előbb, míg ezt nem teszed, hazug vagy! Álnok, kevély, önmagadat taszítod a kárhozatba! Énrám ne számíts! Én csak a megtérő bűnöst emelem magamhoz, te pedig konok vagy. Nincs benned semmi alázat, a kevélység tart vissza, nem akarod jóvátenni égbekiáltó bűnödöt.” És hiába erőlködöm, nem tudok megtörni. Nem tudom magam alázatos bűn-

bánatra kényszeríteni. Hazugságaimtól összetörten borzalmas lelki kínokban vergődöm.

Körülröttem az elkárhozott lelkek sokasága esedezve kiált felém, rimánkodnak, hogy ők is azért kárhoztak el, mert nem tudtak szabadulni konok kevélységükből. És én is a kárhozat szélén állok, mentsem meg magam, mert csak én tehetem meg, az én akaratom hozzájárulásával. „Nincs akaratom.” – zokogtam magamban. Odaadtam Istennek, és Ő sem enged megszabadulni? Lelkem, mely a kárhozat előtt áll, nagy félelem tölti el. Az imádságot mintha kitörölték volna elmémből. Órákon át nem tudtam kimondani Jézus nevét. Nem tudtam Hozzá küldeni szavaimat. „Imádozt Jézusom!” Néma nyelvvel csak próbálgattam kimondani, míg végre úgy igyekeztem, ha egyben nem is tudom, minden betűjét külön próbáltam. A betűk kiejtése is vádolt: „Ne merd e nevet ajkadra venni! Azt csak bűnbánó lélek teheti meg. Te konok, szennyesszájú, mit akarsz te? Irgalmamat csak a megtérő bűnösnek adhatom. Addig, míg megátalkodottságban élsz, ne számíts irgalmamra!” Ha az Úr szavaira gondolok, az is csak vádol. Mikor arra gondoltam, hogy a közléseket az ország főpapjához kell vinni, égető kín támadt lelkemben. „És hiába is mész, feloldozást ott sem kaphatsz. Ha meg nem törsz, kárhozatra vagy ítélve. Gerinctelen nyomorult, te!”

Ó, mily kétségbeejtő tévedésben élek! Nem tudom, mi lett akaratommal, hisz én átadtam magam Istennek, és arra kértem, ne cselekedjek semmit, ami nem az Ő akarata. Tegyen bénává, némává, szüntessen meg bennem mindent, amivel nem Őt szolgálom. És most mégsem tudok kevélységemből megszabadulni. Még nevét sem engedi ajkaimra venni. Az Úr Jézus szavaira gondoltam, amikor egyszer azt mondta: „Csak Anyám általt!” „Égi Anyám, Te is elfordultál tőlem hazug életem miatt? Most nem indítod bűnbánatra lelkemet úgy, mint máskor. Bűneim sokasága elmémet tébolyulttá teszi. Akaratomtól megfosztottam magam, csak hogy Téged szolgáljalak, és most mégsem tudok kedvedben járni? A bűn, jaj, a bűneim távol tartanak Tőled!” Égbekiáltó fájdalom ez, amit akkor érzek, mikor az Úr Szent Testét veszem magamhoz. Lelkemet hasítja a vád: „Szentségtörő, távozz Tőlem!” És én mégis megyek, bizó reménnyel. Bűneim súlyos terhével nem tudok határozni, hogy szánjam rá magam arra, hogy amit átadtam a püspök atyának, azt most visszavonjam, eléje álljak, hogy hazug vagyok. A többi úgysem hisz. B. is megmondta, hogy kevélységemet alázatosságba burkolva akarom elhitetni vele hazugságomat. El kell mennem hozzá, meg kell mondanom, igaza van. Ő is meglátta bennem a hazug ámitót. Amikor a napokban Önnél jártam, azt mondtam, hogy jó érzésem nem engedné, hogy hazudozzam. Lelkemre nehéz bűn telepedett. Sajnálom, hogy Ön hitt nekem. Észbontó gonoszság: behazudtam lelkembe a kegyelmeket. Nem tudom, hogy lehet ez? Ennyire mélyre hogy süllyedtem bele a bűnbe?

Lelkem hangosan kiáltozik irgalomért az Ég Anyjához, de Ő elfordul: „Csak őszintének kell lenned. Csak ez szabadít meg, senki és semmi más.” Félek, amikor szentáldozáshoz járulok. Akkor lepnek meg a legborzalmasabb szenvedések. Szentségtörő vagyok, mindegy már nekem! Ki fog feloldozni égbe kiáltó bűnömötől? Senki nem áll szóba velem. Ajkam néma, nem tudom imára nyitni. Bensőmben megszűnt az Istenre gondolás. A böjtöket és virrasztásokat felajánlom, és irgalomért kiáltok Istenhez, ne hagyjon el! Eszembe jut M. atya szava: „Szenvedjen szelíden!” De bűneim kétségbe ejtenek. Ha a Szent Szűz Szeretlángjára gondolok, a pokol kínjai árasztanak el. Hisz épp azért kell szenvednem, mert hazugságom nem törik meg. Az Irgalmasság Anyja nem áll mellettem, mert én most nem tudok Őhöz őszinte lenni. Kérem Őt, csak még egyszer fogadjon vissza! Nem lehetek kevély, vagyis hazug – tart tovább a kínlás. Arra kértem: „Égi Anyám, engedd, hogy megtérjek, várok szelíd szenvedéssel, de ezt nem bírom soká!” Szenvédéseim kiforgatnak emberi mivoltomból, és kezdek kétségbeesni. Akkor minek a sok pap, ha félnek a bűnöstől? Engem az ördög szállt meg. Azért nem tudok a hazugságról lemondani. Drága jó nővérkém, segítsen megszabadulni! Vagy hová, kihez forduljak, hogy fel tudjak kelni megátalkodottságomból? A szentáldozáskor sem tér be hozzám a béke. Tele van a lelkem váddal. A hang lelkemben tovább vádol: „Miért is okvetetlenkedsz? Másokat akarsz megmenteni, mikor te sem tudsz a bűntől megszabadulni? Ne légy okvetetlenkedő! A magad lelkére kellett volna előbb gondolni!” – kiáltozik felém a figyelmeztető hang. Pokoli ez a kín, mely fogva tart, hogy saját lelkemet sem tudom megmenteni, nincs kiút! Az ördögtől megszállottan kell elkárhoznom! Ha Őn nem segít rajtam, nem tudok semmi mentséget találni. Minden erőmmel írom e sorokat, a gyötteleim kínjai összezavarnak. Nővérkém, nagyon kérem, segítsen rajtam!

(Szeretláng Lelki Napló 110-112. o.)

Főpásztori üzenet Szent Család vasárnapjára

Főtisztelendő Paptestvéreim, Szeretett Krisztushívő Testvéreim!

Engedjék meg, hogy most, Szent Család vasárnapján és egyben 2017 utolsó napján megoszam Testvéreimmel a bennem élő aggodalmakat, ugyanakkor a lelkemet betöltő reménységet és örömet is.

1. Ami aggodalommal tölt el, az elsősorban Európa látványos elkereszténytelenedése, amit latin szóval dekrisztianizálódásnak is mondhatunk. A Szentatyával való két órás együttlétünk alkalmával világossá vált előt-

tünk, hogy ezt Szent Péter utódja is látja. Ő maga mondta, hogy vannak olyan európai pályázatok, amelyek nyertesei közül eleve kizárják azokat az országokat, amelyekben még nem törvényesítették a „melegházasságot” és nem hoztak létre a gender-ideológiát népszerűsítő intézményeket. – A gender-ideológia alapjaiban akarja megsemmisíteni a hagyományos családi életet, meg akarván szüntetni a nők és a férfiak közt lévő különbségeket, összetévesztve az egyenlőséget az egyformasággal.

Az Európai Unió vezető politikusai és a nyugat-európai országok vezetői közt alig találunk hívő keresztényeket, és igen kevés a normális családi életet élők száma is. Ha valaki nagy nyilvánosság előtt közzéteszi „másságát”, például azt, hogy ő se nem férfi, se nem nő, azt valóságos hősként ünneplik, selejtes produkcióval is megnyerhet bizonyos versenyeket...

Az Unió illetékeseinek keresztény-ellenessége megnyilatkozott abban is, hogy alkotmányának előszavában hivatkozott ugyan a görög-római örökség és a felvilágosodás jelentőségére, de nem említette meg Európa keresztény gyökereit, pedig a görög-római kultúra értékeit a keresztények – ezen belül főleg papok és szerzetesek – őrizték meg, és a felvilágosodás által meghirdetett: szabadság, egyenlőség, testvériség is csak a keresztény államokban érvényesül. (Keressük meg a szabadságot és az egyenlőséget az iszlám országokban, Indiában, Kínában vagy Japánban...! Ezekben az országokban a legfőbb erény nem a szabad akaratot feltételező szeretet, hanem az engedelmesség.)

Döbbenetes volt számomra, hogy a templomokkal zsúfolt Rómában az egyik állami egyetemre meghívták XVI. Benedek pápát egy előadás megtartására, majd visszamondták a meghívást, mondván, hogy az ő intézményük nem egyházi, hanem világi egyetem... Ez olyan tettnek minősíthető, mintha mi templomainkba, múzeumainkba senkit sem engednénk be, aki nem tudja igazolni, hogy keresztelkedett és bér mátkozott. A különbség csak az, hogy minket azonnal kirekesztőnek minősítenének, miközben önmagukat nem tartják kirekesztőnek. (Erre mondjuk mi, hogy: kettős mércét alkalmaznak.)

Ugyancsak döbbenetes a karácsonyfák, betlehemek és keresztetek eltávolítása Nyugat-Európa közterületeiről. Azt az angers-i (olv.: anzséi) regionális közgyűlés elnökétől hallottam Veszprémben, hogy én az ő intézményeikbe püspöki mellkeresztel a nyakamban nem léphetnék be... A tilalom természetesen az általuk legfontosabbnak tartott szabadság jegyében született meg...

Az Európai Bizottság 2016-ban kiadott 3 millió példányban egy naptárt, amelyben megtalálhatók az Unió keletkezésének fontosabb dátumai és a világ nagy vallásainak ünnepei is. Hogy-hogysen: a keresztény ünnepeket kifejejtették. December 25-nél egy üres lapot találunk, egy mondattal a lap alján: „A jóbarát megosztja foglalatosságaidat és osztózik örömdben.” Angliában a

karácsonyt csak „gyermek napjának” hívják, Franciaországban „karácsony-apóról” énekelnek.

Ezek után talán nem járunk messze az igazságtól, ha feltételezzük, hogy a migráció támogatása mögött is a kereszténység elleni megmagyarázhatatlan – és talán ördöginek is nevezhető – gyűlölet húzódik meg. Ahogy kétezer évvel ezelőtt az írástudók és a farizeusok segítségül hívták az általuk gyűlölt Pilátust, hogy megszabaduljanak Jézustól, úgy hívják ma is segítségül az ultraliberalisok az ultrakonzervatív muszlimokat, hogy véglegesen felszámolják az európai kereszténységet, hogy megszabadítsák Európát Jézus híveitől. Azt természetesen nem állítjuk, hogy ez a migráció támogatásának egyetlen célja, de hogy az alapcélok közt jelen van, abban biztosak lehetünk. Ha pedig a migráció okait kutatjuk, ezek közül nem felejtethetjük ki az európai kereszténység meggyengülését. És ebben mi is bűnösök vagyunk. Mi hoztuk létre azt a vallási és demográfiai (népesedési) vákuumot (légüres teret), amely szinte magától hívja az erősebb vallást és az életképebb társadalmat.

2. Ezek után mire alapozhatjuk a reményt, hogy hazánk mégis megszabadul az iszlamizálódástól, illetve az elkereszténytelenedéstől? Vannak apró jelek, amelyekből párat felsorolok:

Van egy szép alkotmányunk, amelyet a hanyatló európai erők dühösen támadnak, de ez csak azt mutatja, hogy jövőbe mutató. Ebben olvassuk az alábbiakat:

„Elismerjük a kereszténység nemzetmegtartó erejét. Becsüljük országunk különböző vallási hagyományait.”

„Valljuk, hogy a huszadik század erkölcsi megrendüléshez vezető évtizedei után múlhatatlanul szükségünk van a lelki és szellemi megújulásra.”

„Valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei: a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei: a hűség, a hit és a szeretet.” „Magyarország védi a házasság intézményét, mint férfi és nő közt, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot, mint a nemzet fennmaradásának alapját. Magyarország támogatja a gyermekvállalást.”

Hálásak vagyunk azoknak a szülőknek, akik szívesen vállalják a gyermeknevelés – akár a több gyermek nevelésének – felelősségét és feladatát. Jutalmazza őket a jó Isten sok-sok örömmel és el nem múló boldogsággal.

Az is biztató, hogy a házasságkötéseknek és a születéseknek (ezzel együtt a kereszteléseknek) száma is pár éve lassú emelkedést mutat. Az ország még most is öregszik, de az elöregedés csökkenőben van.

Hazánk világi vezetői közt egyre többen vállalják nyíltan a hitüket, s akik nem gyakorolják vallásukat, azok is jó kapcsolatokra töreksenek a vallási vezetőikkel és támogatják az egyházakat. Magam is egyre nehezebben tudok eleget

tenni a meghívásoknak, amelyek világi objektumok, illetve felújított keresztek, keresztutak, szentkutak megáldására szólnak. A szent helyek profanizálódása után elindult egy ellenkező folyamat: szakralizáljuk azt is, ami profán.

Eredményesen és szépen folyik a legtöbb egyházmegyében, így nálunk is a családpasszoráció, ezzel együtt a Schönstatt Mozgalom családi ága is, amelynek Óbudaváron van a központja, s eredményesen működik. Elbizakodottságra természetesen semmi ok, annál inkább okunk van a bizalomra. Ezt a bizalmat erősíti bennünk az Ige megtestesülésének titka, amelyet örvendő lélekkel ültünk meg mi, akik már korábban is „Krisztusba vetettük reményünket” (Ef 1,12). Ebben a reményben kívánok áldásos újévet Paptestvéreimnek, főegyházmegyénk családjainak és minden Krisztushívó Testvéremnek főpásztori áldással:

Veszprém, 2017. december 17-én

† Gyula érsek

(Dr. Márfi Gyula, érsek körlevele)

Alkalmas időben

„Mária még ezekben a napokban útnak indult, és a hegyekbe sietett, Júda városába. Zakariás házába tért be és üdvözölte Erzsébetet. Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, örömeiben megmozdult méhében a gyermek, maga Erzsébet pedig eltelt Szentlélekkel. Nagy szóval felkiáltott: „Áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogy lehet az, hogy Uramnak anyja jön hozzám? Lásd, mihelyt meghallottam köszöntésed szavát, az örömtől megmozdult méhemben a gyermek. Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,39-45)

A december 21-i Evangélium egy gondolatot ébresztett bennem. Az Evangélium utolsó mondata fogott meg: „Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

Az Isten, aki maga a Szeretet, szeretetben gondoskodik mindenről. Isten elküldte Gábor főangyalt az örömhírral. Mária befogadta Isten Igéjét, majd a hírek hallatára elindult rokonához a hegyekbe, a feszültségekkel együtt, hogy Józsefnek nem mondhatta el az örömhírt. Az majd alkalmas időben fog kiderülni és rendeződni, a maga módján.

Ahogy megérkezett Mária Erzsébethez, az Isten Igéje, aki méhében utazott vele, betöltötte Szentlélekkel Erzsébetet, mely hatására teljesen egyedi kö-

szöntést (és hálát) mondott. Az Isteni Szeretet ezt a helyzetet találta alkalmas időnek, hogy Máriát megerősítse abban, hogy valóban az Isten Fia utazik vele, mellyel egyben megerősítette Erzsébetet is, hogy az ő méhében növekvő gyermek valóban nem szokásos módon fogant, és valami speciális hitbéli feladat állhat előtte, illetve nyilván ott volt valahol Zakariás is a háttérben, aki ezen keresztül szintén megerősítést kapott. Ez volt valóban az alkalmas pillanat, hogy Mária is egyértelmű megerősítést kapjon.

Karácsony nyolcadában találkozunk a jól ismert történettel, amikor Jézust bemutatja Mária és József a templomban az „alkalmas időben”, hiszen az agg Simeon és Anna asszony ekkorra jön oda a templomhoz, hogy megcselekedjék Jézus meghirdetését a választott nép körében. Ekkor érkezett el az alkalmas idő, melyet ez a két szentéletű ember meghallott és a szerint cselekedett.

Szintén Karácsony nyolcadában olvassuk Keresztelő Szent János történetében Jézus érkezésének bejelentését: „...köztetek áll az, akit nem ismertek, aki a nyomomba lép, s akinek még a saruszíját sem vagyok méltó megoldani.” (Jn 1,26-27) Amikor eljön az Isten által elrendelt alkalmas idő, akkor fog megjelenni Jézus. Az előfutára az alkalmas időben született és kezdte meg tevékenységét. Az alkalmas időben a lélek szavára indult el Keresztelő Szent János is.

Jézus szenvedéstörténetével kapcsolatban is számtalan ponton lehet érezni az alkalmas időben zajló eseményeket. Csak az arra alkalmas időben tudják Jézust elfogni. Péter számára később érkezett el a hit igazi fellángolásának alkalmas ideje, mert előtte még túl evilágiasan gondolkodott. Az emmauszi tanítványoknál a kenyértöréskor érkezett el az alkalmas idő, és akkor tudtak megnyílni szívükben, és elhinni azt, amit Jézus már előre megmondott...

Felmerül bennem a kérdés, hogy mennyire komoly a napi imáságos hitéletem, hogy amennyiben valakin keresztül az Úr egy adott témában meg akarna erősíteni, azt észre tudnám-e venni, valóban be tudnám-e fogadni embertársamon keresztül? Illetve a másik oldalról nézve a hitéletem tud-e segíteni abban, hogy én lehessen az embertársamnak alkalmas időben a megerősítője azzal, hogy pont akkor, pont ott, pont úgy viselkedem, pont azt mondom? Nyitott tudok-e lenni arra, hogy Isten szeretetének közvetítője legyek, alkalmas időben?

Ez az év bármelyik napján adhat feladatot, jó, ha az év minden napján eszembe jut, hogy, ezen keresztül napi hitéletem erősítést kaphasson, hogy Isten nagyobb dicsőségét embertársainkkal közösen tudjuk szolgálni – alkalmas időben!

Jánossy Gábor

Talán elérkeztünk a végidőkhöz

Interjú Burke bíborossal

Raymond Burke bíboros sokszor szerepelt a hírekben az elmúlt évben. 2016 novemberében három másik bíborossal együtt ő nyújtotta be Ferenc pápának a híres dubiát – öt kérdést Ferenc pápa családról szóló apostoli buzdításával, az Amoris Laetitiaival kapcsolatban.

Azután az amerikai bíboros egy a Máltai Lovagrendben zajló hatalmi harcba csöppent, amikor a Szentatyá őt a rend patrónusának nevezte ki. Ezt egy meglepetésszerű kinevezés követte az Apostoli Szignatúra, azaz az Egyház legfelsőbb bíróságának tagságába. A bíboros 2008 és 2014 között ugyanennek a testületnek a prefektusa volt, 2014-ben Ferenc pápa távolította el ebből a tisztségéből. Burke bíboros gyakran emelt szót az Egyházban növekvő zűrzavarral szemben, amely a liturgiát, a katolikus identitást, és magát a hitet is érinti.

A Catholic Herald munkatársa, Paolo Gambi, nem sokkal a dubia kiadásának egyéves évfordulója előtt ült le interjút készíteni a bíborossal. Az interjú elsőként a Catholic Herald december 1-ei számában jelent meg. Az alábbiakban ennek az interjúnak a magyar fordítását közöljük.

Paolo Gambi: Eminenciád nemrég úgy utalt a mai időkre, mint amelyek „valóban apokaliptikusak”. Ehhez hozzátette azt is, hogy az Egyházon belüli „zavar, megosztottság, és tévedés”, amely a „pásztoroktól” még a legmagasabb szintekről is érkezik, azt jelzi, hogy „talán” a végidőkben vagyunk. Segítene megérteni nekünk, hogy mit értett ezalatt?

Raymond Burke: Jelen pillanatban zavar és tévedés van az Egyház legalapvetőbb tanításai körül, például az házassággal és családdal kapcsolatban. Az ötlet például, hogy a rendezetlen kapcsolatokban élők szentségekben részesülhetnek, mind a házasság felbonthatatlanságával, mind az Eucharisztia szentségével kapcsolatos igazság megsértését jelenti.

Szent Pál első levelében a korintusiakhoz azt írja, hogy mielőtt Krisztus Testét magunkhoz vesszük, meg kell vizsgálnunk magunkat, máskülönben az Oltáriszentség méltatlan vételével a saját ítéletünket esszük. A mostani zavar az Egyházban még ennél is tovább megy, mivel ma zavar van abban is, hogy vannak-e olyan cselekedetek, amelyek belsőleg rosszak, ez pedig, természetesen, az erkölcsi törvény alapja. Amikor ezt az alapot elkezdik az Egyházban megkérdőjelezni, az emberi élet egész rendjét, és magát az Egyház rendjét veszélyeztetik.

Ezért tehát úgy tűnik, hogy a mai, szekularizmusra és teljesen emberközpontú megközelítésre épülő világban, ahol azt gondoljuk, hogy létrehozhatjuk a saját meghatározásunkat az életről, a családról, stb., maga az Egyház is zava-

rodott. Ilyen módon az az érzésünk lehet, hogy az Egyház azt a látszatot kelti, mintha nem állna szándékában engedelmessé válni a mi Urunk parancsainak. Akkor pedig talán elérkeztünk a végidőkhöz.

Paolo Gambi: Tudna nekünk friss hírekkel szolgálni a „formális korrekcióról”? [ti. az *Amoris Laetitia*éről?]

Raymond Burke: Nem mondhatok túl sokat. November 14-én lesz egy éve, hogy a dubia kiadásra került. A teljes megválaszolható kérdés még mindig az, hogy hogyan lépünk tovább, mivel egyáltalán nem kaptunk semmilyen választ, még a dubia tudomásulvételét sem, amelyek ugyanakkor nagyon komoly kérdések. Azt hiszem, most semmi mást nem mondhatok.

Paolo Gambi: Mi az Apostoli Szignatúrába történt visszahelyezésének a helyes interpretációja?

Raymond Burke: Bíborosként a római kúria különféle dikasztériumaiban szolgáltam már. Ami azt illeti, jelenleg csak két dikasztériumot szolgállok, a Szentté Avatási Ügyek Kongregációját és a Törvényszövegek Pápai Tanácsát. Nyilvánvaló előképzettségem van a kánonjogban, és különösen a jogtudományban, ezért bizonyos értelemben az új kinevezésem logikus lépés. Ezen túl nem szeretnék találgatni arról, hogy mit is jelenthet.

Paolo Gambi: Az olasz püspöki konferencia főtitkára, Nunzio Galantino püspök nemrég kijelentette, hogy a reformáció „*a Szentlélek eseménye*” volt, és nap mint nap a protestáns világ felé kacsingató egyházi vezetőkről olvassunk. Eközben egy olyan bizottságról is olvashattunk, ami az Eucharisztia közös szentségi értelmezésének elvén dolgozik (amely híresztelést később a Vatikán tagadott). Végülis mindannyian protestánsok leszünk?

Raymond Burke: Nos, én nem értem, hogyan mondhatja valaki, hogy az Egyház megosztása a Szentlélek cselekedete volt. Ez egyszerűen értelmetlen. Azt pedig nem tudom, mi ennek a bizottságnak a lényege, de nem lehetséges közös eucharisztikus ünnepelés a lutheránusokkal, mivel ők nem hisznek az Eucharishtiában úgy, ahogyan azt az Egyház tanítja, és nagyon jelentős módon ők nem hisznek az átlényegülés tanában, vagyis hogy a kenyér és bor lényege a szentmise átváltoztatásának pillanatában Krisztus Teste és Vére lényegévé változik át. A katolikusok részvétele valamiféle ökumenikus Eucharishtiában a katolikus hit elhagyását jelentené. Ez alapjaiban téves ökumenizmus, ami súlyosan károsítaná a hitet és a lelkeket.

Paolo Gambi: Az egyik homíliájában kijelentette, hogy „*A szentmiserítus reformjának lényege bizonyos értelemben jelentősen elhomályosult; az isteni cselekmény a szentmisében, ami a menny és a föld egyesülése, egyeseket arra a téves vélekedésre vezetett, hogy a szent liturgia olyan cselekmény, amit egy bizonyos módon kreáltunk meg, és amivel ezért kísérletezgetni lehet.*”

Igaz az, amit sokan gondolnak és mondanak, hogy a mise ünneplésének ez az új módja szükségszerű következménye volt a II. Vatikáni Zsinatnak?

Raymond Burke: A szentmise új rítusának pontos formája nem szükségszerűen a II. Vatikáni Zsinat következménye. Valójában a szentmiserítus reformja, ahogyan azt kiviteleztek, nem követte híven – ahogyan pedig kellett volna – azt, amit a II. Vatikáni Zsinat tanított és akart. Ezért beszélünk ma a „reform reformjáról”: másszóval újra meg kellene vizsgálnunk azt, hogy hogyan lehetne a miserítust a zsinathoz hűbben megreformálni.

Kétségtelen, hogy a zsinat előírta a miserítus bizonyos reformját. Egyesek azonban elítélték a reform megvalósításának módját, mint ami bizonyos szempontból túl erőszakos volt, (a szentmise) olyan sok jellegének eltávolításában, hogy már nehéz volt látni a folytonosságot a zsinat előtti és utáni rítusok között. Természetesen a folytonosság nélkülözhetetlen, mivel a szentmise rítusa az első keresztény századokból maradt ránk szervesen élő valóságként; nem lehetséges egy „új” mise egy teljesen új miserítus értelmében. Valamilyen módon az Apostoli Hagymányt kell kifejeznünk, ahogyan az ránk maradt.

Paolo Gambi: Lehetséges manapság a hagyományos liturgiát úgy kérni, hogy emiatt ne tekintsek az embert Ferenc pápa vagy akár még az egész Egyház „ellenségének” is?

Raymond Burke: Igen; tulajdonképpen a római rítus mindkét formájának ünneplését – az ősbibliai és hagyományosabb formáit, és a rendes formáit – normálisnak kell tekinteni az Egyházban. XVI. Benedek pápa 2007-es *Summorum Pontificum* motu proprioja óta a papok szabadon ünnepelhetik a rendkívüli formát.

Ezért tehát semmi ok nincs azt hinni, hogy a római rítus rendkívüli formájának ünneplése azt jelenti, hogy valamiféleképpen tüntető vagy a pápa ellenségei vagyunk.

Paolo Gambi: De hogyan használhatjuk a „katolikus” szót annak a bíborosnak a leírására, aki a régi misét ünnepli és a család értékeit védelmezi, és egy olyan püspök leírására is például, mint Rodez et Vabres püspöke, François Fonlupt, aki nemrég egy hindu elemekkel bíró rítus után szentelt egy papot? Mi az, ami mindannyiunkat egyben tud tartani?

Raymond Burke: Inkább „ki”, mint „mi”. Aki összefog minket, az Jézus Krisztus, aki az Egyház megszakíthatatlan hagyományában jön hozzánk, a tanításában, a szent liturgiájában, az egyházfegyelmi gyakorlatában, és a kormányzásában. Nem hallottam arról az esetről, amit említett, de egy olyan püspök, aki egy papot egy furcsa rítus szerint próbál felszentelni, az megszakította a közösséget az Egyházzal.

Paolo Gambi: A Máltai Lovagrend patrónusaként van bármi új híre a rend szokatlan helyzetéről?

Raymond Burke: A pápa kihirdette, hogy az ő egyetlen képviselője a rend felé Becciu érsek (a vatikáni államtitkárságról). Meghagyta nekem a „patrónus bíboros” címet, de semmiféle funkcióm nincs jelenleg. Ezért semmilyen információt nem kaptam sem a Máltai Lovagrendtől, sem a pápától.

Paolo Gambi: Nézzen el nekem egy utolsó bolondos kérdést: mit tenne először, ha megválasztaná pápának?

Raymond Burke: Nem hiszem, hogy fennállna ennek a veszélye. De nem magamról szólva, azt hiszem, az első dolog, amit bármelyik pápa megtehetne, az, hogy egyszerűen hitvallást tesz az egész Egyházzal együtt, mint Krisztus helytartója a földön. A legtöbb pápa ezt megtette, általában egy első enciklikával, mint Szent X. Piusz pápa is az *E Supremi* enciklikájával. Szent II. János Pál pápa *Redemptor Hominis*-a is egyfajta hitvallás, ami újból felidézi, hogy az Egyház Krisztus Teste, az Egyház Krisztushoz tartozik, és mi mindannyian engedelmesek vagyunk az Ő szolgálatában.

Pio atya legfájdalmasabb sebe, amelyről csak Karol Wojtylának beszélt

Pietrelcinai Szent Pio azon kevés szentek egyike, akik magukon viselték Krisztus szenvedésének látható és tapintható jeleit. Pio atya legfájdalmasabb stigmája a vállsebe volt, amelyről nem is beszélt senkinek, csak a későbbi II. János Pál pápának.

Pio atya borzalmas kínokat szenvedett vállsebe miatt, ez is megerősíti azt, amit Jézus közvetlenül feltárt Szent Bernátnak, vagyis hogy Szent Vállán egy nagyon fájdalmas és ismeretlen seb tátongott. (Szent Bernát kérdésére, hogy melyik volt a legfájdalmasabb sebe, Krisztus azt mondta: „Volt a vállamon egy háromujnyi mély sebem, melyet a keresztem okozott. Ez sokkal több kínnal járt, mint a többi szenvedésem. Erre az emberek keveset gondolnak. Ez majdnem teljesen ismeretlen. Azért tiszteld ezt a sebet, s bármit kérsz e sebre való hivatkozással, megadom neked. Mindazok, akik tisztelni fogják vállsebemet, kegyelmet, irgalmasságot nyernek.” (Magyar katolikus lexikon – *a szerk.*)

Pio atya sebzett vállának fájdalmával kapcsolatban megdöbbentő felfedezést tett a szent halálát követően egyik kedves barátja, lelki fia, Pietrelcinai Modestino testvér.

A laikus testvér, aki egyben Pio atya földije is volt, bizonyos ház körüli teendőiben segítette őt hivatásszerűen. A szent egyszer azt mondta neki, hogy az egyik legnagyobb fájdalom számára az, amikor a trikóját le kell vennie. Modestino testvér nem értette, hogy mi van a mondat hátterében, arra a fájdalomra gondolt, amit az okozott, hogy a trikó hozzáért Pio atya oldalsebéhez. Csak akkor jött rá a valódi okra, amikor az elhunyt és jövőbeli szent ruhadarabjait rendezgette annak halála után három évvel, 1971. február 4-én.

A házfőnök azzal bízta meg Modestint, hogy gyűjtsön össze minden dolgot, ami Pio atya tulajdona volt, és megfelelően szortírozva nejlonszákokba zárva peccsételje le őket. Észrevette, hogy a trikón van egy nagy folt a jobb váll tájékán, a kulcsosonhoz közel. A folt átmérője körülbelül tíz centiméteres volt (többé-kevésbé akkora, amekkora a torinói leplen is látható). A trikó lehúzása valóban nagyon éles fájdalommal járhatott, ha a seb nyitott volt, és a csontok még töröttek. Nem tudni azonban, hogy a holttest csontjainak töréseit megvizsgálták-e.

„Ezt a felfedezést rögtön elmondtam a rendfőnök atyának – emlékezett vissza a 2011-ben 94 évesen elhunyt Modestino testvér –, aki azt mondta, hogy írjak egy rövid beszámolót. Pellegrino Funicelli atya is, aki évekig segítette Pio atyát, bizalmasan elmonda, hogy amikor többször is segítette az atyának levennie az általa viselt gypjútrikót, mindig felfigyelt a jobb vagy a bal vállán egy körkörös véraláfutásra.”

Ráadásul „egy fontos megerősítést kaptam magától Pio atyától – tette hozzá a testvér. – Egy este, mielőtt elaludtam, nagy hittel hozzá imádkoztam: »Drága Atya, ha valóban sebes volt a vállad, adj nekem egy jelet.« Elaludtam. Ám – pontosan 1 óra 5 perckor ezen az éjjelen, miközben nyugodtan aludtam, a vállam hirtelen élesen megfájdult, annyira, hogy felébredtem. Olyan volt, mintha valaki egy késsel megsebezte volna a kulcsosontomat. Ha ez a fájdalom még néhány percig tartott volna, azt hiszem, meghaltam volna. Ezzel egyidejűleg egy hangot hallottam, ami azt mondta: »Így szenvedtem én!« Intenzív illat vett körbe és betöltötte az egész cellámat. Isten túlcserélte szeretetét érzetem a szívemben. Még egy különös érzésem volt: miután elmúlt ez az elviselhetetlen fájdalom, még fájdalmasabb volt. A testem el akarta utasítani, de a lelkem – megmagyarázhatatlan módon – vágyott rá. Nagyon fájdalmas és kellemes volt egyszerre. Most már értettem!”

Pio atyának erről a sebéől senki sem tudott, csak a későbbi Szent II. János Pál pápa, és hogy csak neki árulta el a szent ferences, annak különleges okának kellett lennie.

A Pio atya a nyomozás alatt. A titkos önéletrajz (Padre Pio sotto inchiesta. L'autobiografia segreta) című könyvben, amelyet Francesco Castelli atya –

Karol Wojtyła boldoggá avatásával foglalkozó történész és a Romano Guardini Tudomány és Vallás Nemzetközi Társaságának modern és kortárs egyháztörténeti docense – gondozott, a szerkesztő-szerző arról számol be, hogy Andrzej Maria Deskur bíboros egy interjúban beszélt arról, hogy 1948 áprilisában Karol Wojtyła atya és a stigmatizált szerzetes találkozott egymással. E találkozás alkalmával mondta el Pio atya a későbbi pápának, hogy – a kezén és a lábán, valamint az oldalán található öt seb mellett – létezik ez a legfájdalmasabb sebe.

Karol Wojtyła honfitársának azt árulta el, hogy csak a stigmáiról beszélt Pio atyával. Egyetlenegy kérdést tett fel neki, azt, hogy melyik stigmája fáj neki a legjobban. Meg volt győződve, hogy a szívénél levő, de Pio atya meglepő módon azt mondta: „Nem, legjobban a vállsebem fáj, amiről senki sem tud és nem is kezelik.”

(Magyar Kurír, 2018. január 10.)

Forrás: Aleteia; Il Pellegrino di Padre Pio-OGGI)

A szüzesség, az eredeti bűn és a házasság Aranyszájú Szent János (Szent Krizosztom) egyházatya tanításában

A szüzesség és az angyalok

A Mi Urunk sugalmaz Aranyszájú Szent Jánosnak írás közben eretnekeknek válaszolva Aranyszájú Szent János a De Virginitate (A szüzességről) c. könyvében ezt írja:

„Kijelentem, hogy a szüzesség jó. Sőt, jobb, mint a házasság; ezt is kijelentem. És ha akarják, még ezt is hozzáteszem: olyanok az angyalok az emberekhez képest, mint amilyen az ég a földhöz képest. De ehhez még kiegészítéseket kell tennem.”

A szüzesség az embert az angyalokhoz teszi hasonlónvá, mondja Aranyszájú Szent János: „Mindenekfölött az angyaloknak nincs sem feleségük, sem férjük, nem húsból és vérből vannak, és nem is a földön élnek; nincsenek érzéki ingereik, nem esznek és nem isznak, nem élvezik az érzéki zenét, sem a szép testek vonzerejét, sem az ezekhez hasonló dolgokat. De mint amilyen a ragyogó felhőtlen déli égbolt, olyan az angyali természet; mentes minden érzéki vágytól, szükségszerűen tiszta marad és sugárzó.”

„De az emberi nem, bár természeténél fogva alsóbbrendű az angyaloknál, arra fordítja energiáit és azért tesz erőfeszítéseket, hogy versenyre keljen velük. És hogyan tesz ezt? Az angyalok nem házasodnak. A szüzek sem ...”

„Benneteket [eretnekeket] gonosz szolgák sokasága szolgál, míg az Egyház szüzei sok és hatalmas kincset birtokolnak, amelyeket szem nem látott, fül nem hallott és emberi értelem fel nem fogott.” (De Virginitate, II. rész, 10. fejezet)

Aranyszájú Szent János az angyalok „tisztaságáról” és a „sugárzásáról” beszél. Arra enged következtetni, hogy az emberek is elindulhatnak ennek a tisztaságnak és sugárzásnak az irányába, ha szüzek maradnak.

Azt gondolom, hogy ezt a tisztaságot és sugárzást példázza a középkor, és hogy a szerzetesség szervezett cölibátusa, és főleg a skolasztikusok intellektuális szigora volt a forrása annak a sok gyümölcsnek, amelyek a lelki és az időbeli társadalomban keletkeztek. Például nem lennének gyönyörű gregorián dalaink, nem lenne Szent Tamás teológiájának tisztasága sem, ha nem lett volna előírva a szerzeteseknek a cölibátus állapotára vonatkozó szüzességi fogadalma. Ez tette lehetővé számukra, hogy teljesen tanulmányaiknak tudják magukat szentelni, tisztább elmével, világi gondoktól mentesen.

Szent Krizosztomnak a fenti szövege után, amely a szüzesség magasabbrendűségét mutatja meg a házassággal szemben, nézzük tovább, hogyan erősíti meg ő maga korábbi kijelentéseit a következő szövegrészletben:

„Hajdanán Isten az egész Univerzumot azért teremtette, hogy a lehető legnagyobb mértékben az Isten által megformált ember nyugalma és hasznára legyen bocsájtva. Amikor Isten megteremtette az embert, az a Paradicsomban élt, és amíg ott élt, szó sem volt semmiféle házasságról. Társa volt szüksége, így kapta az asszonyt. De a házasság még itt sem tűnt szükségesnek. Nem is volt, és az első emberpár olyan boldogan élt a Paradicsomban, mintha a Mennysorszámban élt volna, semmit sem tudva a házasságról, örvendve Isten gondoskodásának.”

„Távol állt lelküktől az érzéki vágytól való lángolás, a vágy a fogantatás után, a szülés fájdalma és mindenféle buja gondolat; ehelyett szüzességben élték életüket, amely mintha egy átlátszó, tiszta folyam lett volna, amely kristályvíz forrásából fakad...”

A bűnbeesés előtt Ádám és Éva szűz volt

A bűnbeesés előtt Ádám és Éva szűz volt

„Ám ez után az első időszak után megtagadták Isten parancsának az engedelmisséget és porrá és hamuvá váltak. Elveszítették a boldog életet is és a szüzesség iránti vonzódásukat is, amely elhagyta őket, mint ahogyan Isten is elhagyta őket. Amikor mentesek voltak az Ördög rabszolgaságától és Istent imádták, örvendezni tudtak a szüzességnek, amely nagyobb ékességül szolgált, mint a királyi palást és korona.”

„De miután fogságba estek, megfosztattak királyi ruháinktól, elveszítették szentségüket, és büntetésül a halált, az isteni haragot, a fájdalmat, a nyomorúságos életet kapták, és mindezekkel együtt megjelent a házasság is, a rabszolgaságnak és a halálnak a köntöse. Mint ahogyan Szent Pál mondja, „A nos azonban világi dolgokkal törődik” (1Kor, 7:33).” (De Virginitate, II. rész, XIV. fejezet)

A Paradicsomban nincs házasság

A modern ember füle számára keményen hangzik ez a házasságról szóló kijelentés, de Aranyszájú Szent János – egyike a tíz egyházatyának – hatalommal tanította ezt. A Paradicsomban a bűnbeesés előtt nem volt házasság. Ősszüleink, Ádám és Éva szüzek voltak, fivérként és nővérként éltek, nem tudtak arról, hogy ők nem házasok, és nem is hiányzott nekik, amint Aranyszájú Szent János megállapította. Tökéletes boldogságban éltek a Paradicsomban, egészen a bűnbeesésig.

És mint ilyen, figyelembe véve, hogy szüzeként éltek a „világban”, ami a Paradicsom volt, mondhatjuk azt is, hogy ők voltak a világ első cölibátusban élő laikusai

Láthatjuk tehát, hogy a szüzesség mindig magasabb rendű a házasságnál, mert az volt Isten eredeti terve az ember számára, hogy az angyalokhoz hasonló szeplőtelen tisztaságban éljen, ugyanolyan sugárzó és gyümölcsöző tisztaságban, hogy lehetséges, hogy ha nem esnek bűnbe, akkor az utódnemzés emelkedett módon történt volna, a házassági aktus ma ismert prózai vonatkozásától mentesen, a gyermekszülés fájdalom nélkül, ami az eredeti bűn büntetése. Ezt az érdekes gondolatot érdemes megfontolni.

Ez a feltevés még könnyebben elfogadható, ha figyelembe vesszük, hogy a Szent Családban az emberi nem Megváltója, a Mi Urunk Jézus Krisztus olyan családban született, – a Miasszonyunk és Szent József, – ahol mindkét házastárs szüzességben élte le egész életét. Az Ige Megtestesülése Szent Gábrriel angyal szavainak értelmében történt, a Szentlélektől megáldva, a Szűzanya beleegyezésével, férfi és nő közötti minden fizikai érintkezés nélkül.

Elfogadhatónak tűnik, hogy egy szót, mint a lélek – az intelligencia és az akarat – tiszta képességének kifejezését használva hasonló folyamat volt az utódnemzés normális útja a bűnbeesés előtt, eltérően a napjainkban ismert, a legalacsonyabb rendű testrészek közreműködésével történő módosítottól, ami az ember megromlott érzékeinek és vakságának a kifejeződése.

Amint Aranyszájú Szent János kihangsúlyozza, mi mindnyájan ősszüleinknek a bűnbeesés előtti tiszta életére vagyunk meghívva. Ennek fényében elmondhatjuk, hogy a bűnbeesés miatt lett az utódnemzés közönséges, hasonló

az állatokéhoz. Ebből fakadt a házasság szükségessége – hogy biztosítsa az élet nehézségei közepette a házastársak egymás iránti kölcsönös támogatását és fogadalommal megerősített kölcsönös elköteleződését. A illékony és hiányos akarat gyógy módjává vált.

A házasság a bűnbeesés és a Paradicsomból való kiűzetés egyik következménye volt

Mivel a bujaság heves, mint ahogyan Aranyszájú Szent János mondja, képes mindent felégetni; és ez a hűtlenség oka lehet. Úgy is lehet mondani, hogy a házasság az a szent tűzhely, amely arra szolgál, hogy a bujaság tüzeit ellenőrzés alatt, a házasság keretein belül tartsa.

Azt gondolom, hogy ez az oka annak, hogy Isten a házasságot szentség szintjére emelte, mint olyan eszközt, amely arra szolgál, hogy bűnre hajló természetünk ellenére az ember továbbra is dicsőíthesse Őt a házasság szentségi kegyelmével.

A házasságból fakadó jó

Annak ellenére, hogy a szüzesség magasabb rendű állapot, semmiképpen sem lehet azt állítani, hogy a házasság rossz lenne. Aranyszájú Szent János azt mondja, hogy a házasság emlékeztető a bűnbeesésre, „a rabszolgaság és a halál köntöse”, de önmagában véve jó dolog. Ezt láthatjuk nemes céljaiban: a fajfenntartásban, az utódok nevelésében és a házastársak egymás iránti kölcsönös támogatásában.

A házasságot per se rossznak ítélve a manicheus, enkratit és egyéb eretnekégek hibájába esnének. Ezért Aranyszájú Szent János dicséri a házasságot, és mi is vele együtt. De mint ahogyan az ezüst és az arany is nemesfém, de az arany értékesebb, ugyanúgy a szüzesség is magasabb rendű, mint a házasság. Mindkettő az élet dicséretreméltó állapota, de a szüzesség mindig magasabb rendű marad.

A szüzesség az embert az angyalokhoz, az ég lakóihoz teszi hasonlóvá, és közelebb viszi az Istenhez, aki Maga a tisztaság.

Salwa Bachar

(forrás: www.traditioninaction.org)

Gyergyószentmiklóson

Gyergyószentmiklóson a Szűzanya könnyezésének kezdete tíz éves évfordulóján a katolikus plébánián speciális megemlékezés zajlott. A megemlékezést Bazsó Dombi Attila görögkatolikus pap szervezte. A megemlékezésen a katolikus templomban a szent liturgiát Fm. Ft. Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita vezette. A szent liturgiát körülölelték előadások, tanúságtételek.

Kocsis Fülöp előadásában kifejtette, hogy a világban egyre kiélezettebb háború van, mely feszültségek bármikor világ méreteket ölthetnek. Ebben a helyzetben a Mária Kegyhelyeket őrálló bástyáknak kell tekintenünk, ahol tanulhatjuk, gyakorolhatjuk az imádságos lelkületet, mely egyedüli igazi katolikus válasz a háborús helyzetekre is. Kifejtette, hogy a Mária Kegyhelyekre lényegét tekintve nem Máriáért megyünk, hanem azért, hogy Istenhez imádkozzunk. Hiszen Mária azért hív minket mindig, hogy Szent Fiához, Jézushoz, illetve Istenhez vezessen. Bízottatott mindannyiunkat, hogy látogassuk az őrálló bástyákat!

Msgr. Ft. Dr. Ivancsó István pápai prelátus, gör. kat. liturgika professzor előadásában az ikonokról beszélt. Tisztázta, hogy nagyon ősi hagyomány az Istenhitben, hogy a képi megjelenítések segítsék a hit növekedését a hívőkben. Ez nem bálványimádás, ahogy egyesek támadják ezt a jelenséget. A hívők mind tudják, hogy nem a képet, hanem a mögötte megjelenő Isten, Jézus, Máriát, vagy szentet kell tisztelnünk, példaképként és segítőként tekintenünk. Az ikonokkal kapcsolatban egyértelműen különbséget kell tennünk az ikon tisztelete és az adott esetben ikonon ábrázolt Isteni személy imádása között. Itt is az ábrázolt személyre kell gondolnunk. Megemlítésre került, hogy egy ikon akkor van jól megfestve, ha az az Isten kapcsolatunkat tudja erősíteni. A gyergyószentmiklósi könnyező ikon a fájdalmas Mária ikonok egyike, melyen a két angyal Jézus fájdalmas szenvedéseinek eszközeit hozza.

Az ikonok készítésével kapcsolatban Dr. Ivancsó István és Bakó Béla Pál OFM, ferences atya előadásából kiderült, hogy az ikonok festését nagyon komoly szabályok írják körül. A festést csak imádkozás közben szabad végezni, csak természetes anyagokat szabad használni a festékhez. A festékben valamilyen ereklyét is szokás elvegyíteni. Alapvetően megállapítható, hogy egy ikonnak nem kell szépnek lennie. Az ikon feladata csupán az, hogy Isten kapcsolatunkat tudja erősíteni.

Dr. Váralljai Csocsán Jenő professzor, görögkatolikus pap előadásából kiderült, hogy Erdély területén a bizánci rítusú templomok egészen a 900-as évektől kezdődően jelen voltak, évszázadokon át. Ez leginkább Gyula vezér bizánci megkeresztelkedésére és az általa hozott hithirdetőkre vezethető vissza.

Ft. Ivancsó Sándor, gör. kat. parókus, esperes előadásában kifejtette, hogy a zarándok lelkület nagyon fontos, melynek alap kritériumai, hogy a zarándok-

lat folyamán menni kell, a gyaloglás, haladás közben imádkozni kell, és egy templomba kell érkezni. Ezek a minimális kritériumai a zarándoklatnak, melyre alkalmasint nagyon nagy szüksége van az imádságos léleknek.

Két tanúságtétel is elhangzott melyeket a következő két cikk ismertet. A háttal felvételét Berszán-Árus György készítette.

Jánossy Gábor

Fény és Egység Királynője

Gyergyószentmiklóson könnyezett a Szűzanya ikonja éveken át. A Szűzanya sokminden miatt sírhatott. Nem kaptunk semmilyen konkrét égi magyarázatot, hogy miért is sírt évekig. Feltételezhetően megsiratni a mi hozzáállásunkat.

Gyergyószentmiklóstól 125 km-re található Kis-küküllőben Szőkefalva, ahol a Szűzanya Fény Királynőjeként 1998 és 2005 között 23-szor adott üzenetet nekünk Rózsikán, a látnokon, a vak cigányasszonyon keresztül. Rózsikának már 1995-ben kezdődtek találkozásai a Szűzanyával, de ezek eleinte magánbeszélgetések voltak. Csak megjegyezni kívánom, hogy a 22 román nyelvű üzenet után az utolsót magyar nyelven kaptuk. Ezzel kiemelt rangra került az, hogy a román és magyar híveknek hitben össze kell hajolni. Ezért van az, hogy Szőkefalván az engesztelés magyarul és románul zajlik. Az Egység, legalábbis a hitbeli egység illetve közeledés felé kell haladnunk – ami a két népcsoportot illeti.

Szőkefalván beszélt hozzánk a Szent Szűz közel hét éven át a nyilvános jelenéseken keresztül. Nagyon fontos figyelmeztetéseket, felhívásokat kaptunk az üzeneteken keresztül, melyekkel – úgy tűnik – nem akarunk túl sokat foglalkozni.

Tisztában vagyok azzal, hogy a Szentírás elegendő az üdvözülésünkhöz, de egyben azzal is tisztában vagyok, hogy amennyiben nem kapunk „naprakész utasításokat” valakitől, akkor nagyon könnyen el tudunk tévelyedni. Az Isten-szülő Szent Szűz pont ebben akar minket segíteni, amikor üzeneteket küld egy-egy látnokon keresztül. Nagyon szeretné, hogy az igaz tiszta hit útján maradjuk, hogy minél előbb és minél biztosabban az ő Szent Fiához, Jézushoz jussunk. Ő Jézushoz akar vezetni mindannyiunkat.

A Szűzanya Szőkefalván hét éven keresztül 23 üzenetet adva igyekezett terelgetni, vezetni minket. De ahogy a nyilvános üzenetek abbamaradtak, az emberek is elmaradtak. A rendszeres engesztelés, mely minden hónap 17-én van Szőkefalván, igen változó létszám mellett zajlanak. Van, amikor csak 40-

50 ember engesztel. A 17-dike már a jelenések elején külön hangsúlyt kapott. A Szűzanya Rózsikát 1995. június 17-én szólította meg először. A nyilvános jelenések alatt minden évben június 17-én jelenés volt, a többi jelenés időpontja igen nagy változatosságot mutatott. 2002. március 15-én kérte a Fény Királynője, hogy a fiatalágnak minden évben május 17-én szerveződjön szentségimádás. Ezért is született meg már a nyilvános jelenések elején az az elhatározás, hogy minden hónap 17-én legyen engesztelés, melyet 1999. december 17-e óta meg is tartanak!

Röviden szeretnék idézni az utolsó üzenetből: „Drága gyermekeim! Ne felejtétek el, amire tanítottalak eddig titeket, és amit mondtam eddig nektek. Az én Szent Fiam kéri tőletek, hogy **cselekedjetek!**” „Ne feledkezzetek meg imádkozni, böjtölni és töltsétek meg a templomokat. Mindezt már mondtam nektek, de **kevés lélek hallotta meg ezt az üzenetet**, mert sok üres templomra találtam.” A Fény Királynője szomorúan állapította meg, hogy kevésbé figyelünk rá, cselekedeteinkbe nem ültettük át az ő egyszerű kéréseit.

200 évvel a gyergyószentmiklósi tűzvészt követően, melyben az ikon épen maradt, a szőkefalvi üzenetek befejezése után két és fél évvel itt, Gyergyóban elkezdett a Szent Szűz sírni, 2008. február 17-én. Itt már nem beszélt, csak sírt! Csendesen sírt éveken át... Sírásával figyelmeztetett, mert nagyon sokan rossz úton járnak.

Most a gyergyószentmiklósi könnyezéseken keresztül röviden tekintsük át, hogy miről és miért is beszélt nekünk a Szűzanya Szőkefalván?

Alapvetően imára, böjtre, hitünk mélyebb megélésére és felkészülésre hív minket a Szent Szűz. Semmi újat nem mond ezzel, hiszen ez 2000 éve Egyházunk tanítása – legalábbis ami a hitgyakorlatot illeti. Csak a mai világban úgy tűnik, hogy ezért szólni kell, ez nem olyan egyértelmű. Sokmindenről beszélt hét év alatt, ezért kérte külön, hogy olvassuk az üzeneteket és tartsuk meg azt, amit azokban kér. Ezt természetesen nem önmaga miatt kéri a Szent Szűz, hanem azért, hogy mi a mennyországba juthassunk. A mi örök boldogságunk eléréséért kéri ezeket. Mert a mai világban, a sátán ilyen mértékű fondorlatos csábításai közepette nehéz megmaradni az igaz, tiszta úton. A végső időket éljük, a sátán végső nagy küzdelmét, melyben szeretne lehetőleg mindenkit elcsábítani, még Egyházunkat is tönkre akarja tenni. Ez a végső nagy küzdelem azt jelenti, hogy belátható időn belül csak egy győztes lesz. A biztos győztes a Szűzanya és Jézus lesz! Ez nem kérdés. De ahhoz, hogy mellettük maradhasunk, azért meg kell dolgoznunk nap mint nap! Mít kell tennünk ehhez a Fény Királynője szerint?

Imádkozunk! Többször volt, hogy nem tartotta elégnek a Szűzanya, hogy ezt egyszerűen kérje. Sokszor egymás után háromszor is elmondta: „imád-

kozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok!” Ezzel talán arra is utalt, hogy imáinkban merülünk el a Szentháromság Egy Istennel való beszélgetésünkben. Imádkozunk otthon, lehetőleg fél évről fél évre mindig egy kicsit több időt szánva az égiekre. Imádkozunk egy-egy fohász erejéig a munkánk közben, imádkozunk a pihenésünk közben, imádkozunk a templomban, ahol az Ol-táriszentségben mindig vár minket Jézus Krisztus. Számon kérte tőlünk, hogy miért nem töltjük meg a templomokat. Hát miért nem töltjük meg a templomokat? Ki-ki gondolkozzon el rajta, hogy tud-e ezen segíteni az életvitele kis változtatásával. Imádságban elsősorban a rózsafüzér és a keresztút imádkozását kérte, javasolta a Szűzanya.

Böjtre is hívott a Szűzanya. Amíg Medjugorjében szerdát és pénteket kérte böjti napnak, addig Szőkefalván a hétfőt is mellé tette. Kérte, hogy hétfőn, szerdán és pénteken kegyéren és vízen éljünk. Ez többször is elhangzott. Én tudom, hogy nem mindenki alkalmas arra, hogy ilyen kemény böjtöt tartson. Azt is tudom, hogy egyik napról a másikra nem szabad ilyennek nekiesni. De hogy még egy kicsi enni vagy innivalóról se tudjunk lemondani ezeken a napokon böjt gyanánt, az már tudati kérdés. Az már csupán elhatározás kérdése. A böjttel támogatott imának sokkal nagyobb a hatékonysága. Ez Egyházunk tanítása. És ez így is van!

Többször kérte, hogy a **szentség útján járjunk** napi életünk folyamán. Vigyázzunk szavainkra, vigyázzunk cselekedeteinkre. Igyekezzünk úgy élni a szentségekkel, hogy azok át tudják hatni napi életünket. Ehhez pedig nagyon jó, ha kérjük a Szentlélek segítségét – ezt is mondta a Szűzanya.

Sokszor elhangzott, hogy legyünk felkészülve, mert **nehéz idők jönnek**. A végső idők nem könnyűek. Az előző generációknak is voltak nehézségeik, nekünk is meg vannak, illetve egyre inkább meg lesznek a nehézségeink. Ezekhez pedig fel kell nőnünk lelkileg. Az ember nagyon nehezen változik. Ezért igyekezett minket már idejében figyelmeztetni a Szent Szűz, hogy legyen időnk felkészülni. Már több mint tíz éve véget értek ezek az üzenetek, az időnk nagyon fogy. Persze nem tudhatjuk, hogy mikor szakadnak ránk extra nehézségek, de azt biztosra tudhatjuk, hogy már kevesebb időnk van a felkészülésre, mint tíz évvel ezelőtt.

Nagyon sokszor említette, hogy **ne féljünk!** Amikor az ember rossz dologról hall, azt hallja például, hogy számára nehéz jövő következik, persze, hogy alap emberi érzésként megjelenik a félelem. De a félelem sosem volt Istentől való. A közmondás is úgy tartja, hogy a félelem rossz tanácsadó. A félelem a sátáné, a sátán eszközkészletéhez tartozik. Ezért is kéri a Szűzanya, hogy ne féljünk. De hogyan lehet nem félni a nehéz jövőtől? Csak úgy, ha az égiekre hagyatkozunk. Ha teljes rendszerességgel ajánljuk fel magunkat

a Szűzanyának, Jézusnak. És ezt szívből tesszük, nem csak protokolláris külsőséggel. Ezért is hangoztatta többször is a Szűzanya, hogy szívből és szívvel imádkozzunk. Ezt nehéz megtenni, különösen a keményebb szívű embereknek. De ha el sem kezdünk küzdeni érte...

A Szűzanya azt is hangsúlyozta – amit egyébként tudunk is – hogy **a szeretet mindenk föltött van!** Jézus végtelen szeretetét igazolja az önként vállalt kereszthalála. A Szűzanya nagy-nagy szeretetét mutatja, ahogy végig csinálta egész küldetését. Erre a szeretetre – mely előbb szeretett minket – erre a szeretetre kellene válaszolnunk a mi viszont-szeretetünkkel. A szeretetnek egyik legfontosabb része – különösen a mai rohanó világban – az, hogy időt adunk a másoknak. Időt adunk a Szűzanyának, az Istennek. A napi 24 óránkból időt adunk nekik. Nem csak a vasárnapi templom látogatást, hanem hétköznap is imára szánunk időt. Ráadásul minősített időt, amikor igyekszünk csak a Szűzanyára, csak Jézusra figyelni azokban a percekben, negyedórákban.

Cselekedjünk, amíg nem késő! Kezdjük el legkésőbb holnap, és lépésről lépésre haladjunk. Ne adjuk fel, amikor valami keresztbe szerveződik, mert a sátán nagyon ügyesen fondorlatoskodik, hogy az égiekre ne jusson időnk. Akkor keressünk újabb lehetőséget. Vegyük tudomásul, hogy ez egy harc, a végső harc. De tudatosítsuk is, hogy egyértelmű, hogy ki lesz a győztes. Küzdjünk azért, hogy minél szorosabban tartozzunk a biztos győzteshez, hogy ne kelljen minket megsiratni. Hogy ne kelljen értünk könnyeket hullatni se Gyergyószentmiklóson, se máshol.

Jánossy Gábor

(Gyergyószentmiklós, 2018. 02.17.)

Megemlékezve könnyeidről

Tanúságtétel a gyergyószentmiklósi ikon könnyezésének 10. jubileumán

Laudetur Iesus Christus!

A gyergyószentmiklósi Istenszülő ikonjának könnyezése napra pontosan 10 esztendővel ezelőtt vette kezdetét. Ft. Bazsó-Dombi Attila gör. kat. atyától, lelkinapunk szervezőjétől kaptam azt a megtisztelő felkérést, hogy mint természettudományban is némiképp jártas római katolikus teológus, aki szemtanúja lehettem a csodának, tegyek tanúságot a Gyergyói Szűzanyánk könnyezéséről. Megrendülve, de hátaltelt szívvel és örömmel álllok most itt, és osztom meg mindazt, amit láttam és hallottam, aminek tanúja voltam, és hogy milyen felismerésre jutottam.

A Szűzanya hív és vár

Iskolázottságomat tekintve okleveles biológus és katolikus teológus vagyok, valamint tanár. Jelenleg laboratóriumi biológusként dolgozom. Szűzanyánk gyermekői könnyhullatásáról tíz esztendővel ezelőtt, görög katolikus bekötöttségeim révén hallottam először, akkor még egri megyés kispapként. A hír hallatán azonnal erős vonzást éreztem, és tudtam, hogy a Szűzanya hív, el kell látogatnom hozzá. A Központi Szeminárium soron következő kimenőjén tüstént útra is keltem Gyergyószentmiklósról. 2008. október 22-én pénteken szálltam vonatra, azzal a benső indíttatással, hogy Kapisztrán Szent János napján, amely 1456-os nándorféhevári diadalnak és az 1956-os forradalomnak egyaránt emléknapija, a könnyező Szűzanya előtt hálaadó és engesztelő imádságot folytathassak bűneimért és Mária Országáért. Utazásomnak sok kiemelten szép körülményére emlékezem: minden momentum erősítette bennem, hogy a Gondviselés egyengeti az utamat.

Paul Dumitru ortodox parochus és felesége, Paul Sára tisztelendő asszony jóvoltából október 23-án egész nap, valamint 24-én délelőtt tartózkodhattam az ikon közelében. Egyedül virrasztásra nem nyílt alkalom a helyszínen, ezt a közeli Szent Miklós-plébániatemplomban tehettem meg Portik-Hegyi Kelemen esperes jóvoltából, ahol éppen ki volt téve a szomszédos új plébániának szánt, Szent István királyunk koponyájából származó, Szent Korona-másolatba belefoglalt csontereklje.

A természettudományos szemlélet korlátai és lehetőségei

A teológia alapján, amikor Isten csodát tesz, és látszólag felfüggeszti a természet bizonyos törvényeit, valójában nem szembeszáll a teremtett renddel, hanem a teremtmények végső célra való irányulását elővételezi. Minden csoda a misztérium szolgálatában áll, az ember és a világ végső céljára, Istenre irányul: fölhív a keresésre és a hittel való elfogadásra. Ezért egyetlen csoda sem ellenőrizhető kimerítő módon természettudományos módszerrel. A tudományos megismerés nem teheti láthatóvá a misztériumot, de támasztékot ad az értelmünk számára a Szent jelenlétének felismeréséhez.

Tények

A csoda 2008. február 17-én vasárnap – amely a római naptár szerint nagyböjt második vasárnapja volt – helyi idő szerint háromnegyed 11-kor vette kezdetét. A pontos helyszín a görög rítusú katolikusok régi kis templomocskája, amely a kommunizmus óta a román ortodox közösség használatában van.

A könnyezés kezdete a bizánci naptárban nem hordoz különösebb érdekességet. Figyelemre méltó azonban a latin naptárban ennek a napnak a Szenvedő Istenyával való kapcsolata: február 17. a Szervita Rend (*Ordo Servorum*

Beatae Virginis Mariae, O.S.M.) hét szent alapítójának ünnepe (Szent Bonfiglio, Szent Bonagiunta, Szent Manetto, Szent Sostegno, Szent Amadio, Szent Uguccione, Szent Alessio), akik az 1240-es években rendet alapítottak a *Fájdalmas Szűz* tiszteletére, Szűz Mária szolgálatára.

A könnyező ikon a Segítő Szűz Mária és a Szenvedő Istenszülő képtípusok egyfajta ötvözete. Alkotója ismeretlen. Az ikon túlélte egy tűzvészt: a jelenlegi templom fából épült elődje 1808-ban leégett, és csak az Istenszülő ikon maradt épen, valamint az ikonosztácion keresztje. Talán ennek okán döntöttek úgy, hogy a kép szokatlan módon az újjáépített templom oltárára került, a tűz nyomait viselő kereszt pedig a csókolóállványon kapott helyet. (Az ikont a közelmúltban mozdították el az oltárról: kihozták a szentélyből, hogy könnyebben látható és megközelíthető legyen, a keresztet pedig hengerüvegbe zárva helyezték el szintén jól látható módon.)

A könnyek az ikonon a Szűzanya jobb szeméből, anatómiailag is pontosan a könnycsatornákból áradnak. A könnyet képező nedvesség valamiféle egészen lágy, myronra, tömjénre és rózsára egyaránt emlékeztető, de azokkal mégsem teljesen azonos, egészen egyedi, nagyon finom illatú anyag. A könnyek a szemem láttára is bőségesen áradtak, és már akkor elérték az oltárterítőt. Fölfoghatóak voltak. A könnyek illatának különleges tulajdonsága, hogy nejlontasakon keresztül is érződött. Megfigyeltem, hogy a látogatók között volt, aki már a templom kapuján átlépve rögtön megérezte, mások csak közelebb érve, míg ugyanakkor olyanok is akadtak, akik nem éreztek semmit az illatból.

Kisapaként lehetőséget kaptam a szentélybe való belépésre, és az ikont hosszú-hosszú órákon keresztül egészen közről szemlélhettem, körbejárhattam, előlről és hátulról egyaránt alaposan megvizsgálhattam.

A kép alapja száraz deszka, melynek hátlapja gyalult, de kezeletlen, semmiféle festést nem kapott. Teljesen száraz. Semmiféle manipulációnak nincs rajta nyoma.

A két nap folyamán, amíg az ikon közelében lehettem, tanúja voltam annak, ahogy Paul Dumitru atya és hitvese, Paul Sára tisztelendő asszony milyen nagy készséggel állt rendelkezésére nap mint nap a folyamatosan érkező zárandokoknak és érdeklődőknek. A fogadást és az ikonhoz vezetést a vendéglátók mindig imádságosan, nagy gonddal és tisztelettel, alázatosan végezték. Ez igen jelentős mértékben igénybe vette őket. Azonban semmilyen jelét nem adták annak, hogy a szolgálatukért cserébe bármit is elvárnának, vagy kérnének az érkezőktől. A templomban nem árusítottak semmit, nem láttam hivalkodó perselyt, a templom és az egyházközség javára történő adakozás hétköznapi – és teljesen helyénvaló – módjai sem kapnak semmilyen hangsúlyozást. Mindez azt mutatta a számomra, hogy a parókia semmiféle anyagi előnyt nem kívánt szerezni a csodás ikon őrzéséből.

Szembetűnő volt a számomra, ahogyan Paul atya a kevésbé áhítatos, inkább csak érdeklődő, kíváncsiskodó betéroket is ugyanazzal a szeretettel és figyelmességgel fogadta, s vezette a szentély és a kép közelébe.

Tudomásom szerint a parókus az ikon könnyezésével kapcsolatban mindenben pontosan követte a román ortodox egyházi hatóságok utasításait.

Természetes magyarázat nincsen, manipulációnak semmi nyoma

A képen semmilyen másodlagos beavatkozásnak (pl. fűrésnek, mesterséges könnycsatornának) nincsen nyoma. A kép az oltárra volt fölérősítve, amely így kb. másfél méterre került a faltól, az átnedvesedés tehát kizárt. Mivel a képet széles perem keretezi, amelyben izzósor is van, az sem elképzelhető, hogy az ikonra bármi is fölülről ráhullhatott volna. Az ikon alapját szolgáló, több száz éves deszkázat gyantakiválása szintén nem reális, amit a kiváló folyadék nagy mennyisége, pontosan és kizárólag a könnycsatornákból való kiválása, és a viszkózus, de folyékony, semmiképp sem gyantaszzerű jellege sem támaszt alá. Páralecsapódásról ugyancsak nem beszélhetünk, hiszen a könnyezés egyrészt mindig a szemből áradt, másrészt minden évszakban és időjárási feltétel mellett észlelhető volt. A csoda pedig – egyháztörténetileg egyedülálló módon – közel 5 éven át tartott. Ez a hosszú idő számos természetes lehetőséget eleve kizár, és a manipuláció elméleti esélyét még tovább csökkenti.

Az a tény, hogy a könnyekből Paul atya bárki számára szívesen felitatott néhány cseppet, jele annak is, hogy semmi rejtegetni való nincsen, hiszen a kendőcskét bárki elvihette volna egy analitikai laboratóriumba. A fényképezés, filmfelvétel készítése is engedélyezett volt.

Vallomásom

Katolikus keresztény magyar hívő ember vagyok, természettudományos (biológus) diplomával is rendelkező római katolikus teológus. Az Anyaszentegyház esetleges hivatalos megnyilatkozását minden esetben elfogadva, személyes hitérzékem, legjobb teológiai és tudományos ismeretem, tudásom és legtisztább lelkiismeretem alapján, mint szemtanú, tanúságot teszek arról, hogy a karján a gyermek Jézust tartó gyergyószentmiklósi Istenszülő ikonjának könnyezésére, amelynek 2008. október 23-24. napjaiban tanúja voltam, én magam az alapos szemlém során nem találtam semmiféle természetes magyarázatot. Minden általam felismert és megvizsgált körülményt összegezve a Gyergyószentmiklóson látottakat valóságos, természetfölötti eredetű, csodás megnyilvánulásnak tekintem.

A könnyek fő üzenete számomra

A gyergyói zárandoklatomat megelőzően híradást írtam, hazatértem után pedig beszámolót fogalmaztam a Tengernek Csillaga oldalain. Többek között megfogalmaztam azt a meggyőződésemet, hogy e fájdalmas könnyek titkát igazán csak Szűz Mária kicsiny gyermekei érthetik meg. Szűz Mária fájdalma, az értünk hullatott anyai könnyek árja a Megváltó Krisztus Öt Szent Sebére kell, hogy irányítsa figyelmünket, melyeknek szemlélése megindítja bensőnkben a megtisztulás vágyát. A könnyek bűnbánatra sarkallnak, szentgyónás és engesztelő szentáldozás végzésére, az irgalmasságért való könyörgésre és gyakorlására egyaránt, önmagunk, a reánk bízottak és az egész emberiség számára.

Szűz Mária könnyeinek nyomai a Szentírásban

A Gyergyói Szűzanya könnyezéséről való elmélkedésemben rátaláltam egy nyomra a Szentírásban, amit szeretnék most megosztani a kedves Testvérekkel. „*Vágyom téged látni, megemlékezve könnyeidről, hogy örömmel töltessem el*” (Saját fordítás, görögből.) Ezek a szavak valahol a Fájdalmas Szűzanya valószínűleg könnyezéséhez köthetők, mindjárt látni is fogjuk, hogyan. A történet szála Efezusba vezetnek.

Efezus

A hagyomány szerint a mi Urunk Jézus Krisztus megfeszítése, halála, feltámadása és mennybemenetele után Szűzanyánk Jeruzsálemben maradt Szent János apostol és evangélista oltalma alatt. Később valamikor János apostol biztosan élt és tanított Efezusban, ahol minden bizonnyal vele volt a gondjaira bízott Istenszülő Szent Szűz is. Antiochiai Szent Ignác, az Oltáriszentségről az első században tanító nagy egyházatya, aki mint misztériumot említi a Szűz Mária szüzességét és Jézus szűzi fogantatását is, méltán szól elismeréssel Efezusról.

Efezusban azóta is számon tartják Mária Anya házát (*Meryem Ana Evi*), továbbá följegyzés van arról, hogy a Szent Szűz berendezett egy barlangot a Budrun hegyén. Ezt a barlangot a *Legszentebb rejtékének*, Máriát pedig a *Rejtőző Legszentebbnek* (*Ghizli Panagia*) nevezték.

Efezus adott otthont az első Mária-dogma kimondásának is. Katolikus és igaz hittel valljuk, hogy a Boldogságos Szűz Mária valósággal és tulajdonképpen értelemben az Isten anyja. (431-ben I. Celesztin pápa által az efezusi egyetemes zsinaton megfogalmazott dogma, *de fidedivina et catholica*, DH 251) Mária a Szentháromság második személyének, az örök Igének emberre válásában a test szerinti édesanyja, valódi *Theotokosz*, ahogyan korábban Hippolitosz és az alexandriai teológusok használták a terminust. A lánglelkű I. Celesztin pápa hittételének Alexandriai Szent Cirill buzdítására az efezusi

egyetemes zsinaton elhangzott idevonatkozó szó szerinti szövegezése így szól: „*A Szent Szűz Isten anyja [Mater Dei], minthogy test szerint a világra szülte Isten testté lett Igéjét*”.

Szűz Mária istenanyasága hitének ajándéka. „*Mária tehát boldogabb, amikor megfogban benne a Krisztusba vetett hit, mint amikor Krisztus testét fogantatja*” – tanítja Hippói Szent Ágoston (*De sanctavirginitate* 3,3).

A Mária-kultusz dogmatikai alapjait megadó efezusi zsinat után III. Sixtus pápa (432–440) megépíttette Róma legnagyobb, Nyugat-Európa első Mária-templomát az Esquilinus dombon. Ez lett a Santa Maria Maggiore-bazilika (*Beata Maria Virgo ad Nives*) a Szűzanya római főtemploma, a négy patriarkális bazilika egyike. A hagyomány szerint a bazilika helyét maga a Szűzanya határozta meg. (Havas Boldogasszony, augusztus 5.)

Efezushoz köthető a hét szent alvó (*septemdormientes*) legendája. A hét ifjú Decius császár (249–251) bíróságára kerültek, majd a kihallgatás után egy közeli barlangba rejtőztek el. A császár rendeletére a barlangot befalazták. II. Theodósiosz császár idejében (408–450), mintha tegnap aludtak volna el, fölbredtek, tanúskodtak a föltámadásról. A hét szent alvóról egyébként a magyar pálos misszálé is megemlékezik.

A Szervita Rend és a Szeplőtelen Szűz Fiainak Kongregációja, a lorettói egyházmegye és a Santa Maria Maggiore-bazilika 1914 óta október 11-én ünnepelte az Istenanyát. XI. Pius pápa 1931-ben az efezusi zsinat 1500. évfordulója alkalmából az egész Egyház számára október 11-re tette az istenanyaság ünnepének dátumát. A II. vatikáni zsinat után (1969) került az ünnep január 1-re. Szoros krisztológiai vonatkozása miatt elsődleges fegyver a gnosztikus és a nesztoriánus eretnekségekkel szemben.

Efezusnak még Fatimához is köze van. II. János Pál pápa (1978–2005) a konstantinápolyi zsinat 1600. és az efezusi zsinat 1550. évfordulója alkalmából 1981. június 7-én akarta megtenni a Fatimai Szűzanya által kért fölajánlást. Az ellene 1981. május 13-án elkövetett római merénylet után a S. Maria Maggiore-bazilikában hangfelvételtől játszották le a pápa fölajánlását, amelyet II. János Pál 1982. május 13-án Fatimában, 1984. március 25-én Rómában, és 2000. október 8-án a világegyház összes püspökeivel együtt Rómában megismételt. (E megvalósult aktusokban nem konkrétan Oroszországot ajánlották fel, ahogyan a Szűzanya kérte, hanem az egész világ felajánlásai voltak.)

Timóteus könnyei

„*Vágyom téged látni, megemlékezve könnyeidről, hogy örömmel töltessem el*” – ez a sor Szent Pál apostolnak a Timóteushoz írt második leveléből való (1,4). Lényeges a folytatás is: „*Eszembe jut a benned levő képmutatás nélküli*

hit, amely előbb nagymamában, Loiszban, majd anyámban, Eunikében élt, és bizton tudom, tebenned is megvan.” (2Tim 1,5)

Timóteus („istentisztelő”) Pál apostol hűséges kísérője és munkatársa, Efezus első püspöke. Pál nagybecsülését jelzi, hogy több levélben szerepel mint munkatárs vagy címzett. A Timóteusnak írt második levelet Pál apostol föltehetőleg Rómában (vö. 2Tim 1,17) írta, nem sokkal a halála előtt, talán Kr. sz. 66-ban. E levél Szent Pál apostoli végrendeleteként is felfogható. Pál a szolgálatban való állhatatosságra és hűségre buzdítja kedves tanítványát, s egyben a tévtanítókkal szembeni határozott fellépésre sarkall.

Figyeljünk föl egy lényeges részletre: Timóteus *anyai ágon* örökölte „a képmutatás nélküli hitet”, amely a könnyek adományával is megajándékozta őt. Anyai ágon egy olyan városban, ahol a Szüvedő Istenszüdő lakott. Meglátásom szerint Timóteus titokzatos módon a Szüdzanya könnyeit örökölte meg azáltal, hogy Szüdz Mária képmutatás nélküli, makulátlan és hibátlanul ragyogó hitében részesült. Az igaz hit a bűnbánat, az engesztelés, valamint az öröm és a hála könnyeinek kiapadhatatlan forrása.

Pál apostolnak a Timóteushoz írt idézett szavai felhívják a figyelmünket arra a katolikus (egész szerinti) hitre, amiben Szent János apostol és az általa védelt Istennya élt Efezusban; amelyre az anyák különösen fogékonnyak, s amelynek különös ismertetőjelei a könnyek...

Pál értelmezésében a könnyek igazán lényeges üzenete nem más, mint a képmutatás nélküli, őszinte és igaz hit, amelyet Timóteus anyai ágon örökölt. A hit anyáról fiúra száll. Mária könnyeit János már a kereszt tövében megismerte (János volt továbbá, aki megemlékezett az Úr Jézus könnyeiről is; vö. Jn 11,35), de – anyai ágon – eljutott Timóteushoz, és ez hatotta meg Pál apostolt is. Asszonyi szálon, Euniké és Loisz előtt, a sor elején az efezusi Timóteus számára minden tekintetben Szüdz Mária áll, aki a hitben a mi Édesanyánk.

Pál szavai továbbá előrevetítik számunkra, hogy a tiszta katolikus hit által, Isten kegyelméből mi magunk is könnyek forrásává válhatunk. A mi gyarló könnyeink a hitben való hasonulásunk gyümölcsei. Nekünk is követnünk kell Édesanyánk hitét, elsősorban és legfőképpen a Boldogságos Szüdz Mária hitét.

Ebben az optikában különösen is fontos és időszerű lehet a számunkra mindaz, amit az Egyház kér és tanít nekünk, akik tanúi és hordozói is vagyunk igaz könnyeknek. A Gyergyói Szüdzanya könnyezésének 10. évfordulóján bemutatott mai görög katolikus püspöki szent liturgiában éppen hallottuk a Timóteushoz írt második levél egy részletét is. (2Tim 2,1–10) Pál apostol egyértelmű, konkrét utasításokat ad a tiszta hitében könnyező Timóteusnak, és általa nekünk is.

Mi a feladatunk?

A Gyergyószentmiklósi Szüdzanya könnyeinek tanúiként, a legfőbb feladatunk meggyőződésünk szerint az, hogy minden igyekezetünkkel törekedjünk a tiszta, teljes és csorbítatlan katolikus hitre. Kérjük és éljük buzgón, amit magunk is kaptunk. Szívleljünk meg mindent, amit Pál apostol Timóteusnak mond. Figyelmeztetését (1,6–2,13) meghallva legyünk mi is hűségesek az evangélium hirdetésének szolgálatában. Pál példája nyomán merjünk mi is tanúságot tenni, és a szenvedésben tartunk ki (1,6–14). Az apostoli hagyományt nekünk is tovább kell adnunk, és Pálhoz hasonlóan nekünk is vállalnia kell minden nehézséget és a szenvedést (2,1–13). Kövessük Pál útmutatásait, hogyan kell a tévtanítókkal szemben helyesen viselkednünk (2,14–4,8). Kerüljük a haszontalan szócséplést (2,14–21); az eltévelyedetteket pedig szelíden intjük meg (2,22–26). Mi sem aktuálisabb üzenet a számunkra, hogy az eltévelyedés és erkölcsi romlás, melynek az utolsó napokban be kell következnie, a tévtanítók által már kezdetét vette (3,1–9). Timóteushoz hasonlóan nekünk is szilárdan ki kell tartanunk az áhagyományozott tanításban (3,10–17), és hirdetniünk kell az evangéliumot, „akár alkalmas, akár alkalmatlan” (4,1–8).

Ó könnyező Szüdzanya, a szeretetnek, a fájdalomnak és az irgalmasságnak Anyja! Könyörögi érettünk, hogy Szent Fiad, könnyeidre tekintve meghallgasson minket, és elnyerjük Tőle a kért kegyelmet és az örök élet koronáját!

Gyergyószentmiklósi Könyörögi Szüdzanya, könyörögi érettünk, kik Hozzád meneksünk! Ámen.

*Fülep Dániel, biológus, teológus, tanár
(Gyergyószentmiklós, 2018. 02.17.)*

A hit és a csoda

A hit és a csoda egymással összefüggő fogalmak. Csodának nevezzük azokat a ritkán előforduló jelenségeket, melyek az ismert természeti törvényekkel nem magyarázhatóak, s az emberiség általános tapasztalataitól eltérnek. A természet törvényei nyitottak az ember előtt, azokat felismerve és alkalmazva az emberiség javára – rossz esetben kárára – tudjuk fordítani. A természettudományok alapja az emberiség tapasztalata, hiszen az egyes tudományok axiómáit épp azért nem bizonyítjuk, mert azokkal ellentétes tapasztalatunk nincs, soha nem is volt. Ha ez mégis előfordul, akkor azt csodaként tartjuk számon. A

Szentírás beszámol több csodáról, de a csodák a történelemtudomány előtt sem ismeretlenek, mi több, korunkban is előfordulnak.

A természetfeletti, csodás eseményeket két csoportba oszthatjuk. Az egyik csoportba tartozik minden, aminek még nem ismerjük a természettudományos magyarázatát, de elképzelhető, hogy majd megismerjük. Ilyen maga az egész világ, a világ keletkezése (ősrobbanás), az Univerzum gyorsulva tágulása, a fekete lyukak létezése, az élet a maga sokszínűségével, a lélek létezése és szerepe, és még sorolhatnánk a többit. A megtapasztalt csodás események másik nagy csoportjába tartoznak azok a jelenségek, melyek rövid lefolyásúak, szemtanúk által megfigyelték, és egyértelműen szembehelyezkednek a természet ismert törvényeivel.

A hit az ember alapvető tulajdonsága, ember nem létezik nélküle.

Hatalmas hit kell a materializmus azon állításának elfogadásához, hogy a világmindenség magától keletkezett a semmiből! Hatalmas hit kell annak elfogadásához, hogy az atomok és molekulák véletlenül rendeződtek élő anyaggá, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy – bár a tudományok hihetetlenül magas szintjére jutottunk – szintetikusán ma sem tudunk előállítani élő anyagot! Hatalmas hit kell ahhoz, hogy a természeti törvényekről elfogadjuk: azok maguktól keletkeztek! Hatalmas hit kell ahhoz, hogy az Univerzum minden élő és élettelen anyagában és azok működésében jól felismerhető ok-okozati, célirányos összefüggések mögött csak a véletlent lássuk!

Hatalmas hit kell ahhoz is, hogy elfogadjuk: létezik egy számunkra felfoghatatlan Lélek, az Isten, aki a világmindenséget értünk teremtette, a benne foglalható összes anyaggal és energiával, a természeti törvényekkel és az étellel együtt. Aki felette áll a természetnek, hiszen azt ő gondolta ki és teremtette a semmiből. Akiről keveset tudunk, csak amit szándékosan feltárt előttünk magáról, talán azért, hogy meghagyja nekünk a hit szabadságát. Akicélt adott a teremtésnek, az élő és élettelen anyagnak, és törvényt is, mely szerint működik és mozog minden. Akia lelkünketteremtette, s útmutatást, törvényt is adott hozzá: eza Tízparancsolat és Jézus Krisztus szeretetparancsa. S miközben az anyagnak nem adta meg, hogy a természeti törvény alól kivonhassa magát, azt kikerülhesse, nekünk, embereknek szabadságot adott ahhoz, hogy a lélek törvényeit szabadon alkalmazzuk, például akaratumk szerint tegyünk jót vagy rosszat. Tehát hatalmas hit és alázat kell ahhoz, hogy elfogadjuk: létezik egy természetfeletti lény, aki meghatározott célbólteremtett a semmiből mindent, s aki szeretetbólszabad akaratot adott számunkra. Akár, hogy ne higgyünkbenne, tehát lehetőséget kaptunk arra is, hogy szabadon elfogadjuk az öncélú, véletlenként értelmezett, semmiből származó, cél nélküli létezését.

A hívő ember számára a csoda lényege az, hogy a teremtő Isten beleszól a természet rendjébe, ezzel jelezve természetfeletti jelenlétét. A csoda tehát a misztérium szolgálatában áll, felhívja az emberek figyelmét a keresésre, a hittel való foglalkozásra. A tudományok legfeljebb azt állapíthatják meg, hogy a jelenség nem fér bele az eddigi ismereteik tárgykörébe.

A franciaországi Lourdes-ban egy pásztorlány, Bernadette Soubirousnak megjelent a Szűzanya 1858-ban. A világhírű kegyhelyet betegek százezrei keresik fel évente. 2017 végéig kb. 7000 rendkívüli gyógyulást jelentettek be, közülük 69-et tudományosan is regisztrált csodaként tartanak számon. Közülük az egyik Alexis Carrel (1873–1944) francia sebész szeme láttára következett be, aminek történetét könyvben is megírta. A könyv bemutatja, hogy a természettudományokban jártas és elkötelezett orvos miként „kénytelen” csodának elismerni a látott és általa is vizsgált gyógyulást. (Alexis Carrel 1912-ben megkapta a fiziológiai és orvostudományi Nobel-díjat.)

2009. április 25-én többedmagammal szemtanúja voltam az erdélyi Gyergyószentmiklóson az egykor görögkatolikus, ma ortodox templomban annak, hogy az oltárkép Mária-ikonjának szeméből rózsaoilaj illatú könny folyt. Lehetőségünk nyílt a szabadon álló, védőüveg nélküli fára festett kép alapos, mérnöki szemmel történő vizsgálatára. Egyértelmű volt a természeti törvénnyel nem magyarázható csoda jelenléte. A kép 2008 februárjától közel két éven keresztül könnyezett, így a jelenséget több százan láthatták.

Meg kell jegyezmem, hogy engem kisgyermek korom óta hívő katolikusként neveltek szüleim, örök hála nekik érte. Amikor a Műegyetemen a mérnöki tudományok mellett megismerkedhettem a természettudományokkal, hamar rájöttem, hogy a kommunizmus, liberalizmus materialista tanainak befogadásához semmivel sem kell kevesebb hit, mint egy emberszerető, gondoskodó Isten létezésének elfogadásához. S amíg a nihilizmus, ateizmus öncélúvá teszi az embert (egyszer élünk, azt tehetünk, amit akarunk... stb.), addig az Istenhit a mások szeretetére és alázatra nevel. Igaz, hogy ezek nehézségekkel, lemondásokkal járnak együtt, de „emberi” célt adnak az életünknek. Egyszóval nekem a hitemhez nem volt szükségem arra, hogy csodát lássak. Hogy mégis szemtanúja lehettem Gyergyószentmiklóson, azt a Jóisten ajándékának tekintem.

Legeza László

Ima Szent Mihály arkangyaltól

Szentháromság egy Isten, alázattal kérlek, hogy Szűz Mária, Szent Mihály arkangyal, az összes angyalok és szentek közbenjárására add meg azt a nagy kegyelmet, hogy a sötétség erőit legyőzhessük Magyarországon, Lengyelországban... és az egész világon, a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztútja érdemeiért, drága Szent Vérének kiontásáért érettünk, Szent Sebeiért, a kereszten való szenvedéseierért, és minden szenvedéséért, melyet Passiója és egész földi élete folyamán a mi Urunk és Megváltónk elszenvedett.

Könyörgünk Urunk Jézus Krisztus, küldd el szent angyalaidat, hogy a gonosz erőit letaszítsák a pokolba, a kárhozatba, hogy Magyarországon, Lengyelországban és az egész világon eljöhessen Isten uralma, és Isten kegyelme áradjon minden szívbe. Hogy ezáltal Magyarország, Lengyelország és minden ország a te békéddel teljen el.

Mi Nagyasszonyunk és Királynőnk, tiszta szívből könyörgünk Hozzád, küldd el szent angyalaidat, hogy letaszítsanak a pokolba, azörök kárhozatba minden gonosz lelket kiknek el kell veszniük.

Szent Mihály arkangyal, a mennyei seregek vezére, az Úr téged küldött e nagy mű megvalósítására, hogy az Úr kegyelme örökösen velünk lehessen. Vezesd mennyei seregedet, hogy a sötétség erői véglegesen a pokolba, a kárhozat helyére kerüljenek. Egesítsd mind erőidet, hogy legyőzd Lucifert és bukott angyalait, kik Isten akarata ellen fellázkodtak és most a lelkek vesztére törnek. Győzedelmeskedj, mert hatalmad van és tekintélyed, kérd Istentől számunkra Békéje és Szeretete kegyelmét, hogy mindig követhessük a mi Urunkat Isten Országá felé. Ámen.

(Minden imádság 50 ezer démont taszít le a kárhozatba, hatalmas kegyelem ez, imádkozzátok minél gyakrabban! Ez Isten nagy ajándéka számotokra, általam, az én ünnepem alkalmából. Nagyon nagy szabadulásokat eszközölhetek ki ezáltal országaitok számára. A sötétség erői reszketnek ezelőtt az ima előtt, mert örökre el kell tűnniük. Ez az ima megszabadíthatja országokat és sok országot a világon. – Szent Mihály arkangyal, 2011. 09.29.

Megjegyzés: Mivel Lengyelország kapta azt a nagy kegyelmet Szent Mihály arkangyaltól, hogy ezt az imát a világ többi országában is terjessze, mintegy köszönetként Lengyelország említését a ordításokban is megtartották.)

Szent Mihály arkangyal rózsafüzére

(Melyet Szent Mihály arkangyal adott a Mont Saint Michel-en Catherine-nak 2004. aug. 18-án. „Ez a rózsafüzér félelmetes fegyver lesz számotokra, mert biztosak lehettek benne, hogy mihelyt ezt imádkozzátok, melletetek vagyok és a mellett, akiért imádkozzátok.”)

Bevezetésre: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy...(3x)

Nagy szemekre:

Szent Mihály arkangyal, a mennyei seregek vezére, te, aki a gonosz erőinek legyőzésére vagy kiválasztva, te, aki előtt minden ellenség meghátrál, jöjj segítségünkre, oltalmaz minket, taszítsd távolra tőlünk mindazt, ami akadályozhat haladásunkban a hit és a szentség útján.

Pallosoddal szúrd le azt, aki el akar távolítani Édesanyánktól, Szűz Máriától, és vigy mind közelebb minket Mennyei Atyánkhoz, hol a Mennyei Ország örökösiként majdan lakozunk. Ámen.

Kis szemekre (10x):

Szent Mihály arkangyal, a mennyei seregek vezére, oltalmaz minket, védj meg minket, jöjj segítségünkre!

Befejezésre:

Szent Mihály arkangyal, veled, Isten, az Atya kegyelméből az égbe kiáltjuk: Ki olyan, mint Isten?

Segíts, hogy mindig a jót válasszuk, és távolra taszítsunk magunktól mindent, ami rossz, mindent, ami Isten szívét megsebezheti. Segíts, hogy méltóak legyünk keresztségünkhöz és az idő eljöttével Atyánk mellett uralkodva imádkozhassunk a lelkekért, kik eltávolodnak Isten Országától.

Szent Mihály arkangyal, bízunk Benned és hiszünk végtelen hatalmadban, melyet Isten a lelkek megmentésére, és a gonosz erőinek legyőzésére adott Neked. Ámen. Köszönöm, Szent Mihály!

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Szentségimádások hazánkban

Földi Endre atya hatékony lelki támogatásával indult el 2005. júliusban 28 plébániával sikerült elindítani a folyamatos szentségimádást a nép részéről, melyben résztvevők **négy hetente ugyanazon a napon reggel 6 órától másnap reggel 6 óráig** vállalják a folyamatos szentségimádást. Ezt W. Éva munkájának köszönhetően 12 éve, ma is folyamatosan sikerül fenntartani.

Ezzel párhuzamosan indult el egy olyan szervezés, hogy egy adott helyen legyen **folyamatos szentségimádást** a nép részéről. Ez minimum 168 ember beszerzését jelenti, hogy mindenkire egy héten egy adott óra jusson, ne több. 2014. szeptemberben indult el ilyen szentségimádás **Vácott a Piarista templomban**. Ez azóta folyamatosan fenn van tartva, így tudható, hogy ha valaki Vácott jár, a nap bármely órájában a Piarista templomban meglátogathatja az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust, hiszen a kápolna mindig nyitva áll.

Ugyanilyen rendszerrel 2017. május 1 óta **Sopron belvárosában a domonkos rendház oldalában**, az ez év áprilisában felszentelt kápolnában elindult a folyamatos szentségimádás.

Ugyanez mondható el **Veszprém, Magyarok Nagyasszonya Plébánia-templom** esetében, ahol a bejárattól jobbra, az Örökimádó kápolnában 2017. október 26-án helyezte ki Érsek Úr az Oltáriszentséget folyamatos szentségimádásra. (Regisztráció: a templomban kihelyezett íveken, vagy Telefonon: 88-328-408, vagy a honlapon: www.magyaroknagyasszonyaplebania.hu „Örökimádás” menüpont.)

Örvendetes újdonság, hogy **Budapest a Belvárosi Plébániatemplomban** január 1-jével elindult a folyamatos szentségimádás! Elektronikusan vagy telefonon lehet bejelentkezni az időpontokra: www.orokimadas.belvarosiplebania.hu. Mivel folyamatos a szentségimádás, ezért ha arra jár valaki, akár csak 10 percre is betérhet egy rövid dicsőítésre, hálaadásra vagy kérésre.

Elkezdődött a szervezése egy másik folyamatos szentségimádási helynek Budapesten, a **Gazdagréti Szent Angyalok templomban** 2018. januárjában. Bízunk benne, hogy hamarosan megszerez az induló létszám és elindulhat ott is a folyamatos szentségimádás a külön erre a célra kialakított kis kápolnában.

A **Budapest-pasaréti Páduai Szent Antal egyházközségben** 2017. december 11-től hétfőtől szombatiig, 7.30 és 18 óra között bárki időzhet a kihelyezett Oltáriszentség előtt az Assisi Szent Ferenc-kápolnában. Az imahely a templom előteréből közelíthető meg.

Hosszú évek óta **Kaposváron a Szent Imre Plébánián** minden nap van szentségimádás reggeltől estig.

Egy ideje **Sülysápon is van rendszeres szentségimádás** minden nap reggel 4 órától 22 óráig.

Egyéb szentségimádások is indulnak, illetve továbbra is vannak mindenfelé hazánkban, melyek az adott nap valamelyik időszakában vagy akár minden nap reggeltől estig adnak lehetőséget az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus imáadására, a vele való beszélgetésre. Ezek ismeretében komoly reménnyel készülünk a 2020-ra szerveződő Eucharisztikus Világkongresszusra.

Örvendetes lenne, ha **folyamatos szentségimádást tudnának szervezni a hívek papjaik támogatásával további helyeken hazánkban**, például Pécsen, Szegeden, Szolnokon, Debrecenben, Nyíregyházán vagy Miskolcon! Cselekedjünk Isten nagyobb dicsőségére!

Jánossy Gábor

Megemlékezés a '38-as Világkongresszusról

P. Nemeshegyi Péter SJ

Kedveseim, mint tudjátok, engem arra kértek föl, hogy az 1938-ban tartott Eucharisztikus Kongresszus emlékeiről beszéljek. Nagyon öreg ember vagyok, úgyhogy még emlékszem az akkori dolgokra. Katona püspök úr lett volna a másik előadó, de őt megoperálták nemrég. Most már jobban van, de még nem tudott eljönni. Nekem telefonon kedvesen elmondta emlékeit, amelyek nagyon hasonlítanak az én emlékeimhez. Ő akkoriban 9 éves volt, én pedig 15 éves. Aki jól tud számolni, ebből ki is számolhatja, hogy most hány éves vagyok. Hát bizony 90 lettem már. De ahogy látjátok, még itt vagyok közöttetek.

Mint szintén tudjátok, ezt az egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszust a nemzetközi, budapesti Eucharisztikus Kongresszus 75. évfordulójára tervezte a püspök atya, és ezt ünnepeljük most ma itt együtt. 75 évvel ezelőtt volt ez a nagy esemény, amely az egész világ számára, az Eucharisztia iránti mélységes tiszteletet fejezte ki. Az Eucharisztikus Kongresszusok történetéről pár szót szeretnék szólni, mert érdekes történet. Nem pápák vagy püspökök találták ki ezeket a kongresszusokat, hanem egy francia világi hívő, Emilia Tamisier

kisasszony. Ő a XIX. század végén élő buzgó keresztény volt. Neki támadt az a gondolata, hogy kellene, lehetőleg minden évben, egy-egy nagy ünnepélyt tartani annak tiszteletére, hogy Jézus Krisztus az Eucharisziában velünk van, köztünk van, egészen a világ végéig. Egyszerű hívő volt, mondom, sem nem püspök, sem nem bíboros, hanem a franciaországi Lille-ben élő egyszerű néni-ke. Gondolatát fölkarolták papok, majd püspökök, és végül pápák is, úgyhogy nagy, nemzetközi mozgalom lett belőle.

Az első kongresszust Lille városában tartották, utána pedig sok más városban. 1905-ben tartották Rómában a 16. kongresszust, 1910-ben már az új világban, Amerikában – Montrealban tartottak egy nagyon ünnepélyes Eucharisztikus Kongresszust. És aztán egyre közeledtek hozzánk a kongresszus helyei: 1912-ben, még a boldog békeidőkben, Bécsben tartották a kongresszust, és sok magyar is részt vett rajta. Utána jött az I. Világháború vihara, egy ideig nem lehetett kongresszusokat tartani. Az I. Világháború után, amikor kezdett megint béke lenni a világon, és éledezni kezdett az egyházi élet is, Magyarországon Bangha Béla jezsuita atya kezdte szorgalmazni, hogy tartsanak Budapesten is Eucharisztikus világkongresszust. Én személyesen sajnos nem ismertem Bangha atyát, csak a hangját hallottam egyszer, éppen a kongresszus alatt. Nagy sajtóapostol volt, csak úgy égett benne az Isten iránti szeretet tüze és a buzgóság. Amikor Serédi Jusztinián lett esztergomi érsek – az idősebbek még emlékeznek rá gondolom – ő magáévá tette azt a gondolatot, hogy legyen Budapesten a legközelebbi Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. A pápa jóváhagyása kellett a helyszín kijelöléséhez, ezért az akkori pápához, XI. Piuszhoz folyamodtak, hogy adja meg hozzájárulását, hogy Budapest legyen a következő, 1938-ban tartandó 34. kongresszus helyszíne. Meg is kaptuk az engedélyt, és nagy volt az öröm. Kezdődött a készülődés; megalapították az előkészítő bizottságot. E bizottság egyházi elnöke maga Serédi Jusztinián bíboros lett, világi elnöke pedig Verseghi Nagy Elek, nyugalmazott vatikáni-magyar nagykövet, aki történetesen az én bérmaapám volt. A fővédnök pedig, mert az is kell egy ilyen kongresszushoz, Horthy Miklósné lett, mert Horthy Miklós kormányzó ugyan fogadta nagy tisztelettel a pápai legátust, de ő református lévén, a kongresszusnak csak néhány rendezvényén vett részt. Viszont Horthy-né, katolikus lévén, nagy buzgalommal vett részt az egész kongresszuson.

Serédi Jusztinián úgy gondolta, hogy 1938 megfelelő év a budapesti Eucharisztikus Kongresszus megtartására, mert erre az évre esett Szent István királyunk halálának 900 éves évfordulója is. Úgyhogy ez az év egyben Szent István év is volt. A Szent Koronát vitték körül aranyvonaton Magyarországon.

Alaposan előkészítették a kongresszust, sokféle tartottak előadásokat, lelki-gyakorlatokat. Így a kongresszusból jól előkészített, országos ünnepély lett. Az

előkészítés ideje alatt azonban viharfelhők kezdtek gyülekezni Európa egén. 1938 márciusában Hitler seregei bevonultak Ausztriába. Én akkor 15 éves voltam, úgyhogy nagyon jól emlékszem ezekre az eseményekre. Egy évvel előbb, 1937-ben, a XI. Pius pápa írt egy enciklikát, amelynek a kezdőszavai „Mit brennender Sorge...” („Égető aggodalommal”) szavak voltak, és amelyben a Hitler-féle náciizmust kritizálta, nagyon erősen és jogosan. Erre persze Hitler megharagudott a pápára és a katolikusokra, és megtiltotta a németországiaknak, hogy Magyarországra jöjjenek a kongresszusra. Ennek a következtében külföldi vendégek kevesebben voltak, mint amennyire számítottak, mert Ausztriából sem jöhettek már – ott is Hitler uralkodott. Egyéb országokból azonban szépen jöttek résztvevők, úgyhogy összesen körülbelül 30 ezer külföldi katolikus vett részt a kongresszuson. Magyarországról rengetegen jöttek. Fél millió ember vett részt a kongresszus rendezvényein. Ezeknek körülbelül a fele vidékről jött, különvonatokkal szállították őket Budapestre. A másik fele budapesti lakos volt.

A budapestieket a vidékiek kritizálni szokták, ami nekem fáj, mert magam is Pesten születtem. És ne felejtjük el, hogy az 1848-as és az 1956-os forradalom is Budapesten kezdődött. Úgyhogy nem vagyunk mi akármik, mi pestiek. A kongresszus alatt is kitettünk magunkért. Így azután a politikai viharfelhők ellenére, mégiscsak szépen lezajlottak a kongresszus ünnepélyei 1938 május 26-tól 29-ig. 1938-ban május 26. áldozócsütörtök volt, így a kongresszus csütörtöktől a következő vasárnapig tartott. Már 25-én délután megérkezett a pápai legátus, Eugenio Pacelli bíboros államtitkár, aki egy évvel később pápa lett, XII. Piusz néven.

Még emlékeztek, ugye, XII. Piusz pápára. Magas, szikár ember volt, csupa-csupa lélek volt ez a pápa. Már 1938-ban, mint bíboros államtitkár, az öreg XI. Piusz pápa mellett, ő vezette a Katolikus Egyház ügyeit. Vonaton érkezett. Tengernagy díszruhában fogadta őt Horthy Miklós kormányzó a pályaudvaron. Másnap, 26-a volt a kongresszus nyitónapja, és egyik csúcspontja. Katona püspök úr mondta nekem, hogy ezt hangsúlyozzam ki: a fiatalok és a gyerekek közös miséje és szentáldozása zajlott le a Városligetben. Az Előkészítő Bizottságnak volt 5-6 albizottsága, például Építészeti Bizottság, Közlekedési Bizottság stb. Az Építészeti Bizottság gondoskodott a kongresszus oltárának felállításáról. Emlékszik valaki arra, hogy hogyan is nézett ki az az oltár? A városligeti milenniumi emlékműre építették rá. Az emlékmű félkörben álló két oszlopsorában állnak a magyar királyok szobrai. E két oszlopsor közé építettek fából egy hatalmas emelvényt az oltár számára, úgy, hogy az oltár fönt volt, fönt a magasban. Az oltár fölé még felállították, Lechner Jenő híres építész tervei szerint, a római Szent Péter templom közepén lévő oltárépítmény másolatát. A római oltárépít-

mény négy csavart bronzoszlopból áll, melyek tetőzetet hordoznak, a tetőzet alatt pedig Rómában ott a pápai oltár, mely Szent Péter sírja felett helyezkedik el. Ennek az oltáráépítménynek másolatát készítették el fából. A négy oszlop között állt a kongresszusi oltár, ahol a szentmiséket tartották. Úgyhogy az előtte lévő Hősök terén tartózkodva 150-200 ezer ember vehetett részt a miséken. De ez a hely nem volt elegendő a tömeg számára, úgyhogy mit csináltak a tervezők? Nem tudom, jól ismerik-e Budapestet? Hát én, pesti gyerek lévén, jól ismerem. Ott laktunk a Városliget közelében, és így gyakran mentem sétálni kisgyerekkoromban a Városligetbe. A Városligetben van egy mesterséges tó, és a tónak a közepén egy mesterséges sziget, amelyre a millenniumkor felépítették Vajdahunyad várának és más régi épületeknek másolatát. A tavon lehetett csónakázni, de a kongresszusi rendezvények alkalmára a vizet leeresztették, és a tó beton fenekére lócákat helyeztek el, úgyhogy ott még további 150 ezer ember kapott helyet. Onnan is ugyanúgy lehetett látni a magasban folyó szentmisét, mint a térről. Úgyhogy legalább 400 ezer ember vehetett részt ezeken a miséken.

Az ifjúsági misén nekem a tó helyén jutott hely. Amikor egyik fiatal jezsuita rendtársamnak meséltem, hogy a tó fenekén voltak a lócák, azt mondta: Akkor mindnyájan jó sárosak lettetek, ugye? De hát nem lettünk sárosak, mert annak a mesterséges tónak fenéke betonból készült. Erre a betonfenékre voltak rátéve a lócák. Telistele volt a térség az ifjúság hatalmas seregével. Azt hiszem, Katona püspök úr ott végezte első szentáldozását, mert rengeteg elsőáldozó gyereket is láttam. Meg aztán mindenféle iskolából ott voltak a nagyobb diákok és az ifjúsági szervezetek tagjai. Talán mostani hallgatóim közt is vannak néhányan, akik emlékeznek erre az eseményre. Nagyon szép volt az óriási tömeg. Ott főtt a magasban folyt a szentmise, melyet a párizsi érsek, Verdier bíboros mondott. Akkoriban nem volt baj, hogy külföldi pap mondta a misét, mert úgyis latinul ment a szentmise. Az énekek viszont magyarul hangzottak. Amikor ott a több mint 300 ezer fiatal torkából felharsant a „Kezdődik az ének, az Úr fölségének”, akkor mindnyájan, az egész nagy tömeg mintha felrepült volna, szállt volna, fel az ég felé. Szép volt ez nagyon. Fegyelmezetten viselkedett mindenki, de persze ifjúsági lelkesedéssel és vidámsággal vettünk részt, mi fiatalok, a szentmisén. És amikor fönt megvolt az úrfelmutatás, és már készült a pap is az áldozásra, akkor elindultak az oltártól az áldoztató papok, legalább százan. Mindegyik mellett egy kis ministráns. Hozták a Legszentebbet, az Oltáriszentséget, és mi ottan letérdeltünk – akkoriban mindenki térdelve áldozott persze –, és magunkhoz vettük az Úr Jézus Szent Testét. Olyan szép volt látni, hogy Jézus, aki 2000 évvel ezelőtt tartotta az utolsó vacsorát, most itt Magyarországon betölti ezeknek a fiataloknak a szívét, lelkét. Eszik, isszák az Úr Jézus Krisztust, hogy ővele együtt járuljanak a Mennyei Atyához.

Eszembe jut egy ókori szír egyházatya szép költeménye, aki egy verset írt az utolsó vacsora terméhez:

„Ó, te kis terem, ahol Jézus volt, és a 12 apostol,
Hogy megnőttél, hogy megnőttél!
Napkeletől, napnyugatig betöltöd az egész világot.”

Hát ez tényleg így van. Egész Magyarország fiatalsága, és még a szomszédos országok magyarjai és a messzi földről érkezett látogatók is, mindnyájan együtt, nagy örömmel, hálával vettük magunkhoz Krisztust. Ennek az 1938-as kongresszusnak a jelszava az volt, hogy: *Vinculum caritatis* – az Eucharisztia a szeretet köteléke. Ez Szent Ágostonnak egy beszédéből vett idézet. Szent Ágoston mondta: „*O sacramentum pietatis, o signum unitatis, o vinculum caritatis*” – „Ó szentségi Jézus, te vagy a jóság szentsége, te vagy az egység jele, te vagy a szeretet köteléke.” Ez nagyon igaz. Az egy Jézus Krisztust veszünk magunkhoz, ahogy mondják az egyházatyák, nem az egyik ember egy Jézust, másik ember pedig egy másik Jézust, hanem ugyanaz az egy Jézus Krisztus jön mindnyájunk szívébe, és így, bár sokan vagyunk, egyek vagyunk őbenne. Ezt nagyon lehetett érezni azon az ifjúsági szentáldozáson, ott a Hősök terén.

Utána egész nap folytak a kongresszus első napján az ülések, megbeszélések. Különösen szép volt a KALOT, a Katolikus Agrárfjúsági Legényegyesületének ülése. Sok ezer, meg ezer legény jött faluhelyről, Kerkai Jenő atya vezette őket. Akkor kezdett éledezni igazán az öntudatos keresztény élet a magyar falvak fiataljai között.

Ugyanaznap este tartották a budapesti kongresszus érdekes újítását, a hajós körmenetet. Budapest a világ legszebb városa ám, nem tudom, tudjátok-e. Nincs ennek párja. Ott folyik át a Duna, pont a város közepén. Jaj, de szép ez a Duna, meg mellette ezek a díszes, nagy épületek. A nagy Duna viszi, viszi Magyarország vizeit, és Európa vizeit egészen a nagy szent óceánba. Tehát aznap este, amikor már besötétedett, Pacelli, pápai követ, hozta az Eucharisziát a Bazilikából ünnepélyesen a dunaparra, az Eötvös térre. Ott hajóra szálltak, a Szent István dunai gőzösre tették a szépen megvilágított Eucharisziát. További 8 hajó kísérte a gőzöst, úgyhogy 9 hajó úszott fölfelé, a tömeg pedig ott állt a Duna két partján. Mindenki nézte, élvezte, ahogy a reflektorok fénysugarai mutattak az ég felé, mintha ujjak lennének. A hajók megkerülték szép lassan a Margit-szigetet, és a másik oldalon jöttek vissza. Végül az Eötvös tér előtt álltak meg a hajók, és kezdődött a tűzijáték. Az volt aztán valami! Nagy robbanások, pukkanások, és az ég tele a tűzijáték szépségével. Bevallom, hogy ez

a hajós körmenet nem volt nagyon áhítatosságélesztő rendezvény, de szép látvány volt, és az Úr Jézus azt is megérdemli, hogy ily módon ünnepeljük őt.

Utána következett ugyanaznap éjjel a kongresszus másik csúcspontja, a férfiak éjszakai szentségimádása és közös áldozása. Csak férfiak megtöltötték a Hősök terét. Körülbelül 150 ezren lehettek, csupa-csupa férfi. Folyt a szentségimádás. Az elmélkedési szöveget főnről, az oltár mellől, hangszórón át Csávossy Elemér és Bangha Béla jezsuita atyák mondták nagyon szépen. Úgy beszéltek, hogy a nép is közbeszólhatott. Megkérdezték a néptől: „*Jézus kérdezi tőlünk, hogy ki vagy te? Kinek mondtok engemet? És azt feleljük Szent Péter apostollal, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten fia. Mondjátok mindnyájan: Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia*”

És ezt mondta ott 150 ezer férfi, együtt. És aztán mondták tovább: „*Hiszem, hogy te vagy a világ egyetlen reménye.*” Azután azt is mondta a szónok, hogy: „*Ha támad az ördög téged mindenféle kísértéssel, mit válaszoltok? Azt, ugye, hogy ellene mondok?*” „*Ellene mondok!*”, zengett, 150 ezer férfi hangja. Utána készültek a szentáldozásra: „*Jézusom bocsáss meg*” – mondták. Azután jöttek le az oltártól az áldozatók, 100 vagy 200 pap. A férfiak térdre borultak, és vették magukhoz az Úr Jézus Krisztust. A szentáldozás után következett a hálaadás. Nyisztor Zoltán prelátusnak egyik könyvében olvastam a következőket. Ő is ott volt fent az oltár mellett, és mellette ült Bangha Béla atya, aki akkor már súlyos beteg volt, fehérvérűségben szenvedett, és egy év múlva meg is halt. A hálaadáskor Bangha atya a mikrofon fölé hajolt, és elkezdett beszélgetni Jézussal, mintha csak egy kis kápolnában csak ketten lennének. Az egész téren mindenki, nagy csendben, őt hallgatta. Amikor befejezte ezt a beszélgetését Jézussal, odasúgta Nyisztor prelátusnak: „*Zoltán, tudod-e, hogy ma van életünk legszebb napja? Ma, amikor 150 ezer férfi veszi magához az Úr Jézus Krisztust!*” Hát ez felejthetetlen nap volt nekik is, meg nekem is, mert én is jelen voltam.

Május 29-én volt a kongresszus záró szentmiséje, amit Pacelli bíboros tartott, legalább 50 ezren vettek részt rajta. A barokk korban készült gyönyörű miseruhákba öltözött a papság. A mise végén pedig a hangszórón lehetett halani XI. Pius pápa hangját, aki Rómából szólt a magyarokhoz. Remegő hangon – már öregember volt, utána nemsokára meg is halt – buzdította őket Jézus és a béke szeretetére.

Utána, a zárónap délutánján következett a záró körmenet. Bevallom, hogy azon a körmeneten nem vettem részt. Ezt egy kicsit rösteltem. Akkor még nem voltam nagyon buzgó katolikus. Az Andrássy úton végighaladó körmenet alatt az út szélén álltam, és onnan bámultam a körmenetet. Szép volt, ahogy jöttek a bíborosok öt méter hosszú *cappa magna*-ban, a lovagrendek tagjai díszruhá-

ban, mögöttük sok száz pap és a végeláthatatlan néptömeg. Rengetegen vonultak végig az Andrássy úton a Hősök terére, ahol aztán Pacelli bíboros megadta a záró áldását.

A körmenet nagyon ünnepélyes aktus volt, de nem tudom, hogy a szegény és alázatos szívű Jézus egészen meg volt-e elégedve ezzel a túl nagy pompával, mert jött egy nagy zivatar. Mintha dézsából öntötték volna a vizet. Elázott mindenki bőrig, és én, szegyenemre mondom, hazaszaladtam, mielőtt a nagy zuhó jött. Úgyhogy én megmenekültem, de szegény püspökök, bíborosok, ministránsok, hívők mind alaposan eláztak. A hangszórón keresztül azonban az egyik szervező mondta a tömegnek: „Fogadjuk el ezt az áldozatot is Isten kezéből engesztelésül és imádságként.” És nagyszerű volt, hogy semmi pánik nem tört ki, senki sem panaszkodott, hogy minek jött ez a zivatar, hanem elfogadták ezt is Isten kezéből. Ha a jót elfogadjuk, hát akkor a rosszat is el kell fogadnunk, legyen úgy, ahogy az Isten akarja. Ezzel be is záródott a kongresszus.

Most itt mindjárt énekelni fogjuk az 1938-as eucharisztikus kongresszus himnuszát, melynek szövegét Bangha Béla írta, zenéjét pedig Kudela Géza szerezte. E himnuszban a következő strófa szerepel, amely ma is nagyon aktuális, és jól kapcsolódik mostani kongresszusunkhoz is:

*„István király árva népe, Te is hajtsd meg homlokod,
Borulj térdre, szórd elébe Minden gondod, bánatod!
A kereszt volt ezer éven reménységed oszlopa:
Most is Krisztus jele legyen Jobb jövődnek záloga!”*

Azt kérjük az Úr Jézustól ma is, hogy ő legyen jobb jövőnk záloga. Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ő a mi hitünk, és ő a mi reményünk. Az eucharisztikus világkongresszus 50. évfordulóját Magyarországon nem lehetett megünnepelni, mert a kommunizmus uralkodott. De akkor is, most is velünk volt és velünk van az Úr Jézus Krisztus, aki ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

*(Emlékkönyv, Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus, Vác,
2013. május 10-11., Stella Maris Alapítvány)*

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Pálósszentkút – Petőfiszállás

A folyóirat borítójának első oldalán Pálósszentkút kegyszobra látható, amely nem régiségével ragadja meg az előtte imádkozókat, hanem egyszerű nemességével, amint a Szentséges Szűzanya az Isten Fiát gyöngéd, anyai mozdulattal imádásra tartja. A Tengernek Csillaga szerkesztősége azért döntött Pálósszentkút újbóli bemutatása mellett, mert a pálos atyák rendje magyar alapítású, és az az egyetlen szerzetesrend, amelynek valamennyi tagját bebörtönözték az 1950-es években. Sok szerzetes és apáca került ezekben az években rács mögé, nem is szólva a szabadságuktól megfosztott, internált, kitelepített hívek sokezres tömegéről. E sorok írója is kegyelettel gondol vissza arra a három pálos atyára, akiket fiatal papként megismerhetett, s akik oly lelkesen és meggyőzően tudtak beszélni a Szűzanya tiszteletéről, hiszen az Üdvözítő őt rendelte a kereszten égi édesanyánknak. Pálósszentkút kegyszobrának képe növelje bennünk a máriás lelkületet, és a Megváltó iránti szeretetet.

A legenda szerint 1791-et írtak, amikor egy pásztor, nyáját az éjjeli órán is legeltetvén egy ismeretlen forrásra bukkant, melynek vizében a nagy fényvel tündöklő Szűz Mária alakját pillantotta meg. A hír gyorsan terjedt a környéken és sokan jöttek a forráskúthoz a csodát látni, vizéből pedig betegeknek vittek haza. A hagyomány az eseményt azzal magyarázta, hogy annak idején a falu papja a betörő török csapatok elől a templom előtti forráskútba rejtette az Ol-táriszentséget, nehogy a törökök megszenteltetésük.

A Petőfiszállástól 2 km-re található Szentkúton a millennium emlékére 1986-ban megépült a Skapulárés Szűzanya kápolnája. 1940-ben a Magyarországra visszaköltözött Pálos Rend telepedett le Szentkúton, amely ekkor kapta a Pálósszentkút nevet. Egy évtizednyi munkálkodás után azonban feloszlatták őket. A rendszerváltozás után visszatértek. Ma itt található a pálos noviciátus.

A kegyhely alkalmas hely a világ zajától való elvonulásra, a magányos vagy kisebb csoportos lelki programokra, az elmélyedésre.

Máriás Papi Mozgalom újévi körlevele

Genova, 2018. január 1. – Szűz Mária, Isten Anyja

Üdvözlégy Mária

Kedves fivéreim és nővéreim a Máriás Papi Mozgalomból

„Mitől féltetek?” – kérdi tőlünk a Szűzanya az 1976. december 4-ei üzenetében. A világot veszélyeztető helyzettől? Az Egyház aggasztó állapotától? Az Antikrisztustól? A szenvedéstől? A vértanúságtól? De Szűzanya ismételtlen mondja nekünk, hogy *mindez Isten tervének a részét képezi*, Mária Széplőtelen Szívének meghirdetett diadaláért (van) úgy, mint a Kereszt a világ Üdvözítéséért.

„Szeretett fiaim, legyetek készségesek és teljes bizalommal engedjétek, hogy vezesselek. Az Egyház megpróbáltatásainak ebben a sötét órájában arra hívlak benneteket, hogy fényben járjatok. A fény Széplőtelen Szívemből fakad és felétek árad, hogy beburkoljon benneteket és megvilágítsa utatokat. Legyetek szilárdak, ne kételkedjétek többé! Utatok biztos, mert azt az égi Édesanyátok jelölte ki számotokra”.

Az *igazi Katolikus Hit útja* a 7 Szentség és a 10 parancsolat szerinti (élet): (ez) nem egy speciális út, hanem (arról van szó), hogy azt **speciális időkben** kell megélnünk: „a megtisztulás és a nagy zűrzavar idejében”, az apokaliptikus nagy próbatételnek az idejében (Jel 12-13). Csak azok, akik megszokták, hogy bizalmukat Máriába helyezik, sikerülhet nekik a Kegyelemben és a Hitben megmaradniuk.

Hírek

Biztosítalak benneteket, (hisz) tanúja vagyok annak, hogy a Mozgalom egy nagy, erős és hűséges dolog. Ebben az évben 140 várost látogattam meg 17 országban, 45-ször utaztam repülővel, 162 cónakulomot tartottam, amelyeken

1 Bíboros, 38 Érsek vagy Püspök, 656 pap, jó néhány diakónus és 82.000 hívő vett részt. Ezen felül, hogy bemutassam a Mozgalmat, találkoztam 1 Bíborossal, 11 Érsekkel vagy Püspökkel és a papok, szeminaristák, szerzetesek és hívek több csoportjával.

Ebben a 2017-es évben, amikor a Fatimai Szűzanya Jelenéseinek a száz éves évfordulója van, a mi nemzetközi Lelkigyakorlatainkat Fatimában tartottuk folytonos Cönákulum formájában. Részt vett 1 Bíboros, 10 Püspök, 200 pap és Mozgalmunk néhány területi felelős hívője. 34 nemzetet képviseltek: az Egyház katolikusságát (=egyetemességét)!

Ezenfelül első alkalommal, a Fatimai száz éves évfordulójára ugyancsak ott tartottunk a Mozgalom laikus hívei számára nemzetközi találkozót, négynaposat, ahol egy püspök, 30 pap és 800 hívő vett részt. Több mint 20 nemzetből jöttek. Mindannyian nagyon elégedettek voltak ezzel a gyönyörű tapasztalattal, és ajánlották, hogy ismételjük meg a Mozgalom 50 éves évfordulóján, vagyis 2022-ben, ha (ez) Isten Akarata.

Ezen felül Geremia Atya, az MPM Társ-Felelőse számos területi cönákulumot biztosított Olaszországban, Indiában és Óceániában (Ausztrália, Fuji, Tonga, Új-Zéland).

Szűzanya nevében **megköszönöm a számos felelősnek és a buzgó apostoloknak**, amit (Mária) Mozgalmáért, terjesztéséért, a cönákulumokhoz való hűségükért (tettek) igen sok áldozat árán. Megemlítem, hogy ez a hűség magába foglalja azt, hogy nem veszünk be más Üzeneteket a Cönákulumba: van nekünk bőven belőle Mária terve szerint, vagyis hogy engedelmessédjünk Neki az Ő Kék Könyve szerint.

Hogy előmozdítsuk azt, hogy bekövetkezzen Stefano Gobbi atya boldoggá avatásának a folyamata, szükségünk van egy Posztulátorra: imádkozunk minél többet erre a szándékra. Stefano atya élete a hűség, az egyszerűség, az alázatosság, az erőség, az életszenség mintája számunkra, akik ismertük őt, és ezt a kegyelmet fel kell ajánlani az egyetemes Egyháznak. Ti, akik találkoztatok Stefano atyával, még akkor is, ha csak egyszer az életben, kérlek benneteket, vegyétek komolyan a következő feladatot: írjátok meg a ti tapasztalatotokat Stefano atyáról, még ha csak egy paragrafust is, még ha csak egy oldalt is, és küldjétek el egy felelősnek, vagy direkt (erre a címre): Via Giovanni Bosco 3, 22100 Como-Lora, Itália. Kérlek benneteket! Ez nagyon fontos!

2018-as Lelkigyakorlat

Lelkigyakorlatot tartunk, mint rendszeresen az M.P.M. Püspökei és Papjai számára Collevalenzában vasárnaptól, június 24-étől szombatig, június 30-ig az Irgalmas Szeretet Kegyhelyénél. Kevés hívőnek megengedett a részvétel,

és csak azoknak, akik az MPM-ben felelősök. Felszólítom a papokat, hogy hozzanak Mise-intenciákat, hogy segítsük azokat, akik anyagi nehézségekben találják magukat. Minden információért és minden bejelentkezésért forduljatok Florio Quercia SJ atyához – Via Karlo Marx 1 – Centro San Francesco de Geronimo – 74023 Grottaglie (TA). Fax (0039) 099 5635710. Telefonino (0039) 333 6322248. E-mail: querciaflorio@tiscali.it.

Elmélkedés

Sátán kihívása

„Most érkeztek a tisztulás legfájdalmasabb és legvéresebb szakaszához, ami ezekben az években fog végbemenni, még mielőtt Szeplőtelen Szívem diadala Jézus dicsőséges uralmának eljövételében bekövetkezik. Olyan terv ez, amely felöleli ezt a századot. Mintegy profetikusan üzenetként előrevetíttem 1917-ben Fatimában, amikor a „napba öltözött Asszony” és a „vörös Sárkány” közti küzdelem nyilvánvalóvá vált. Előrevetíttem azt, hogy az egész század folyamán fog tartani, mint Istennek szóló kevély kihívás Ellenfelem részéről. Ő biztosnak vélte, hogy lerombolja az Egyházat, és az egész emberiséget Isten egyetemes visszautasítására vezeti. Az Úr ezt az időszakot adta számára, de végül a „vörös Sárkány” kevélységét megtöri és legyőzi az alázat, a kicsinység és égi Édesanyátok, a „napba öltözött Asszony” ereje, aki most gyűjti össze kis gyermekeit harcra kész seregében” (1984. november.9).

Ezek a szavak különösen vonatkoznak XIII. Leo 1884. október 13-i látomására, melyre Stefano atya gyakran hivatkozott. Szűzanya elmondja, hogy Isten elfogadta a kihívást, mivel a Sátánt nem csak legyőzni kell, hanem megaláznia is.

Így kezdődik az 1987. október 13-ai üzenet, melynek címe „Az utolsó Fatimai jelenés 70. évfordulója. Véget vetek rabságotoknak”: „Hetven éve történt, hogy Ellenfelem, a Sátán feljött közétek a mélységből, hogy egész rettenetes hatalmával megnyilatkozzék, mint a vörös Sárkány”.

Tehát 2017-ben voltaképpen (ezt) olvashattuk: „100 éve, hogy az én ellenfelem, a Sátán feljött közétek a mélységből...”: a nélkül, hogy aggódva számolnánk az időket, megtartva, hogy **a Jel.12-13 legalapvetőbb kulcsa az időnk olvasásához**. A Napba öltözött Asszony és a vörös Sárkány, (vagyis) „az egész föld Kísértője” közti küzdelem közepén vagyunk. Ezért Stefano atya nagy igyekezettel felolvastatta mindig ezt a részt a cönákulumok alatt.

II. János Pál Pápa is ezt választotta 2000. május 13-án Fatimában Jácinta és Ferenc boldoggá avatására: „Isten terve szerint lejött a Mennyből... egy

'Napba öltözött Asszony'... A Fatimai üzenet felszólítás a megtérésre, (az Asszony) felhív, hogy az emberiség ne váljon a sárkány játékszerévé"....

Vagyis Fatimában a Napba öltözött Asszony hívja az övéit, hogy ne legyenek a sárkány játékszerai az utolsó apokaliptikus küzdelemben. A Napba öltözött Asszony összegyűjti minden kis gyermekét, és ha kicsinyek, (akkor) a palástja menedékébe helyezi a Szeplőtelen Szívének tett Felajánlás által. Azonban ez a küzdelem nem a Sátán hatalma miatt van, hanem Isten által tett engedmény miatt, az Ő terve szerint, amelyre Mária rámondja a „harmadik igenjét” a Megtestesülési és a Megváltási (igenje) után.

1975. október 18.: „Ideje, hogy tervem egy részét megkezdjem felfedni előttetek. Mindenekelőtt az a fontos, hogy az a benyomás érje Ellenfeletem, mintha mindent megnyert volna, hogy már minden az ő kezében van. Emiatt kap *engedélyt* arra, hogy behatoljon Egyházam belsejébe...”; „Ellenfelem egy napon úgy gondolja majd, hogy teljes győzelmet aratott a világon, az Egyházon és a lelkeken. Akkor lépek majd csak közbe – rettenetesen és győzelmesen – hogy annál nagyobb legyen veresége, minél biztosabb lesz abban, hogy mindörökre győzött”.

Isten tervének részét képezi, hogy az Ellenséget egy kis teremtmény, az Úr alázatos Szolgálója, Mária győzze le. Neki szét kell tipornia az Őskígyó fejét az ő kis sarkával. Nos, ez a sarok mi vagyunk... „Legyetek kicsinyek végül azért, hogy ti képezzétek lábannak azt az alázatos sarkát, amelyben a Sátán igyekszik beleharapni, de én ezzel tiprom szét fejét” (1976. szeptember 8.).

A Sátán elcsábította az egész emberiséget a kevélységgel. Ezért a Szűzanya összegyűjt egy kis hűséges maradékot, melyet egyedül a kicsinyekből, az alázatosakból, szegényekből, egyszerűekből állított össze. A kicsinyek ezt a seregét most már összegyűjtötte, mely „készen (áll) a csatára”. Csak ezekkel fogja Szeplőtelen Szívének a diadalát elnyerni.

Mária Szeplőtelen Szívének a diadala a mi Hitünkben

A Hit már Mária Diadala, mivel: „A győzelem, amely diadalt arat a világon, a mi hitünk” (1Jn 5,4). „Erre a sárkány (teli nagy haraggal, tudva, hogy kevés ideje maradt), haragra lobbant az asszony ellen és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitar Jézus (Krisztus) tanúsága mellett.” Jel.12,17 (és 12) íme: ezekben a végső időkben, ahol a Sátánnak sokkal kevesebb marad, mint bármikor, a *megengedett időből*. Egy kis maradék hűséges marad, akiket az alábbi idézett sorok jellemzik:

1. mint az „Asszony ivadékának a maradéka”: **Mária fiainak** a maradéka, vagyis Jézus után: aki Mária Fia, „Elsőszülött sok testvér között” (Rom 8,29),

2. mint (azok), „akik **megtartják Isten parancsait**” (Jel 12,17),

3. és akik „Jézus tanúságának a birtokában vannak”, ami a bennünk levő Szentlélek: igazolja, hogy Jézus az Úr (lásd 1Kor 12,3; Jn 15,26; 1Jn 5,6): vagyis **megőrzik az igazi Hitet**.

Megmaradni Isten kegyelmében

Sátán azon iparkodik, hogy (az emberek) abbahagyják a **10 parancsolat gyakorlását**: rávette az egész emberiséget, hogy az „ő játékát tegyék meg” a halál, az egoizmus és a tisztátalanság törvényeivel egyetemben, melyek teljesen ellentmondanak Isten szent Törvényének. És a (Sátán) győzelme maga az erkölcsi relativizmus (vagyis: „nincs nagy különbség a jó és a rossz között”), ami nagyon mélyen behatolt mindenki mentalitásába – a bűn érzésének és a bűnbánat szükségességének az általános elvesztésével és így a szentségi gyónásával is. Oly sok a halott lélek, akik készülnek, hogy az örök Pokolba zuhanjanak... – „Maguk a Papok és a Szerzetesek is elveszítik a bűn iránti érzéküket” (1976. november 20.).

Azonban „**Mária fiaival**”, akiket Mária gyűjtött össze ezekben az apokaliptikus időkben, a (Sátánnak) sokkal több nehézsége van, mint a világ többi részével, melyet félrevezetett. Ők meg akarnak maradni a 10 parancsolat gyakorlásában, részesülni akarnak a 7 szentségben, meg akarnak **maradni Isten kegyelmében**. „Ebben az időben szükségesebb, mint valaha, hogy gyakran gyónjatok” (1983.december 8.).

Megmaradni az igaz Hitben

A Sátán mindenekelőtt azon van, hogy (az emberek) elveszítsék a **Hitet**, mert (a hit) az Élet (Jn 20,31). A Katolikus Hit „az egy, szent, katolikus, apostoli, a római pápához hűséges Egyházban” (áll fenn) (1987. május 17.).

Emlékezzünk még egyszer VI. Pál próféciájára, mely a Könyvünk elején található: „egy nem katolikus lelkület” hatolt be az Egyházba egészen addig, hogy a legerősebbé vált. Emlékezzünk arra is, amit a későbbi XVI. Benedek Pápa mondott: „Építik a relativizmus diktatúráját” oly módon, hogy (ha valaki) „egy világos hitet birtokol az Egyház Credója szerint, gyakran rásütik a fundamentalizmus címkéjét (magán az Egyházon belül is)” (Omelia d'ingresso in Conclave, 2005. április 17.).

Ez a diktatúra le akarja fokozni a katolikus Hitet úgy, mint egy véleményt a sok közül. Vagyis egy relatív dologra, ami többé nem abszolút: nem a Kinyilatkoztatás biztossága, amit Isten adott Önmagáról, amit mi a Szentlélekben elfogadunk. Beszélhetünk egy „rejtett főtanácsról” (sinedrio nascosto) (1981. április 17.), amely ezt a diktatúrát behelyezi az Egyházba.

„Sokan kerülnek abba a veszélybe, hogy ennek az általános zűrzavarnak áldozatává váljanak, és még Egyházamban is tért hódít **egy hamis lelkület, amely nem Jézusé, az Isten Fiáé**. Láthatatlan mérges felhőként terjed az a lelkület, amely összekeveri Isten dolgait a világi dolgokkal...” (1982. december 8.).

Azonban „**Mária fiaival**” a Sátánnak sokkal több nehézsége akad, mint a világ többi részével, melyet az ateizmus, a gonoszság, a hittagadás, az Antikrisztus elcsábított. **Ők meg akarnak maradni az igaz Hitben.**

Új Üldöztetés

„...Az Egyházat rövidesen egy újabb, eddig még nem ismert rettenetes üldözés fogja megrázni” (1988. november 12.). „Amikor bekövetkezik a rettenetes üldöztetések ideje a tévedést képviselő papokkal, akik szembeszállnak a pápával és az Egyházzal.” (1975. január 4.); „amikor Bíborosok Bíborosok ellen, Püspökök Püspökök ellen, Papok Papok ellen támadnak...” (1986. szeptember 6.). „Az az igyekezet, hogy minden vallást összevonjanak a vallási világegyház szándékával, az emberi értékek megóvására” (1986. október 27.). Az Antikrisztus „az emberek problémáira nyilvánvaló megoldást kínál, de Jézus Igazságától való elpártolásuk árán” (Katolikus Egyház Katekizmusa, CCC 675).

„Az Egyház szinte elmerül a tévedésekben, amelyeket elfogadnak és terjesztenek. Így éri el csúcspontját az istentagadás... Lesújtanak a Pásztorokra és a rájuk bízott nyájra. **Az Úr megengedi, hogy egy pillanatig úgy látszszék, mintha elhagyta volna az Egyházat...** A vértanúk ideje lesz, akik számosan ontják majd vérüket, és a megmaradottak ideje, akik irigyelni fogják azokat, akiket üldöznek s megölnék. Majd csak akkor fogják megérteni mindazt, amit értetek tettem” (1978. február 10.).

Vagyis meg fogják érteni, hogy a Jel 12-13 valóban a kulcsa a mi időnk olvasására, és hogy szükséges felajánlani magunkat Máriának, hogy ne váljunk a Sátán számtalan áldozatainak a részévé.

Ez az „új üldözés” a „nem katolikus lelkület” lesz a katolikus lelkület ellen; a „relativizmus diktatúrájé” lesz, melyet a „rejtett Főtanács” vezet, mely behatolt az Egyház belsejébe az igaz Hitben „maradottak” ellen. Itt van a tanúságtétel ideje, úgy, ahogy Szent Péternek a Főtanács előtt (ApCsel 5,29-32), **egy új vértanúság magán az Egyházon belül**, hogy megőrizzük Jézus igaz Lelkületét egy téves Egyház és egy téves Krisztus ellen. Ennek a hamisságnak a **döntő kritériuma** le van írva az 1992. december 31-ei üzenetben, (lásd) „4. jel”: Eucharisztikus Jézus, „a Hit misztériuma”.

Eucharisztikus Jézus, „a Hit misztériuma”

A mi hitünk nem egy vélemény, mely ugyanannyit ér, mint bármelyik vélemény (mint ahogy ezt a relativizmus diktatúrája ránk kényszeríti), hanem *maga az Isten Lelke által tanúsított Abszolút Igazság* a mi szívünkben. Ezért nem lehet, hogy a mi szívünk alávesse magát a relativizmus diktatúrájának, hanem mindig igazolnia kell Jézus abszolút Igazságát, különösen **imádvá Jézus valóságos Jelenlétét az Eucharishtiában** egészen a vértanúságig: „Arra vagytok hivatva, hogy mindinkább az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus apostolaivá és **új vértanúivá váljatok**” (1978. július 13.).

Ma rosszul kezelik (**az ilyen hívőt???**) a nyelvet („fundamentalista”, „maradi”, „zsinat előtti”, „mervé” stb.) és lehet, hogy holnap kezdet emelnek ránk. Vagyis a vértanúság (következik). (És kérjük a kegyelmet, hogy megértsük, mikor szükséges ellenállni, hogy megvédjük az igaz Hitet, és mikor van szó csak liturgikus érzékenységről).

A Napba öltözött Asszonyoknak, (vagyis) **Máriának a fiainál**, akiket Ő gyűjtött össze ezekben az apokaliptikus időkben, az Ellenség sok nehézséget talál, annak ellenére, ha az egész világot félre is vezette, annak ellenére, hogy a hamis egyház megtámadta az igazit: Mária fiai fognak győzni. De nem emberi módon; hanem a keresztre feszített Jézus által: az igazságosság erejével, az Igazság erejével, Boldogságok erejével, az alázatosság erejével. **A vértanúk győzelmével.**

„Örvendjetek”

Igen, a vértanúság kilátása ellenére „örvendjetek”. Ez a címe az 1975. október 18-ai üzenetnek, melyet Stefano atya fel akart olvasni és elmélkedést tartani utoljára az övéinek, mielőtt meghalt volna. Stefano atya akkor megmondta: „olvassátok jól át, mert itt minden benne van”. Számunkra ez olyan, mint egy végrendelet az ő lelki végrendeletében, amely (nem más, mint) az egész Kék Könyv.

„Örvendjetek”, mert mindez *beletartozik Isten győzedelmes tervébe*. Ez Mária Szeplőtelen Szíve Diadalának terve, akkor is, ha egy kis időre még a *Sátánnak megengedett időn belül* vagyunk, aki hamarosan kinyilvánítja magát az Antikrisztus teljes erejével, aki „Isten fölé emelkedik” (1Tesz 2,4) egy Egyházon belül, mely hamis egyházzá vált.

„*Ne veszítsétek el a bátorságot*” (1993. január 1.). A megtisztulás és a nagy megpróbáltatás idejének mindenféleképp meg kell előznie Mária Szeplőtelen Szívének a diadalát, mely Jézus Dicsőségben való visszatérésében valósul meg, megdicsőítve (Jézus) Valóságos Jelenlétét az Eucharishtiában, „mindent újra alkotva” (Jel 21,5).

Rendíthetetlen örömben és reményben élünk, mivel Mária Szeplőtelen Szíve diadalmaskodni fog. „Azt szeretném, hogy ma (Nagyszombaton) legyetek mind mellettem, fájdalmas Anyátok mellett, hogy megvizsgáljátok, és hogy megtanítsalak benneteket bizalommal imádkozni, engedelmesen szenvedni, a szív tisztaságával szeretni, **rendíthetetlen bizonyossággal hinni, hősiiesen szeretni a látszat ellenére is**”. (1988. április 2.).

És nem változtatunk semmit a mi Önfelajánlásunkból, mint ahogy közülünk egyesek megpróbálták a Pápát illetően. Az egyetlen személy, akinek a hatáskörébe tartozik, hogy megváltoztassa az Önfelajánlásunkat, maga Szűz Mária. Világos, hogy semmi sem változik meg.

„Válaszolatok erre a mindig és egyedül **Belém vetett hősiés bizalommal**. Csak erre van szükségem tőletek, *kis gyermekeim*, ahhoz, hogy eltaposam Ellenfelem fejét, mialatt igyekszik sarkamba marni nektek kelepcét állítva, legkedvesebb fiaim” (1977. július 8.).

„**Mitől féltek?**”

A Szűzanya 1976. december 4-én mondta nekünk: „Egyházam, amelynek Anyja vagyok, újra végigéli Krisztus életét, és arra hivatott ma, hogy *újra végigjárja az Ő útját*” (lásd: CCC 677). Nos, mitől féltek? Egy világtól, mely gyűlölettel veti rátok magát? Vagy a Sátántól, akinek sikerült behatolnia az Egyház belsejébe, és onnan szedni az áldozatokat maguk a Pásztorok közül?... Ez, szeretett fiaim, az Egyházam számára a Sátán és a sötétség hatalmának az órája. **Őt (Egyházat) is feláldozzák, mint Krisztust a Kereszten és hivatva lesz, hogy meghaljon a világ üdvösségéért és megújulásáért.**

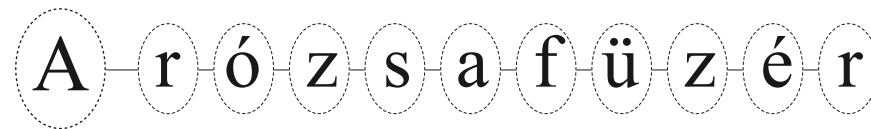
Ezért ez számotokra a megtisztulás órája, és mindenekelőtt számotokra a szenvedés órája. Talán ettől féltek? De **ha ezért az óráért hívtok meg egyenként benneteket az Atya az örökkévalóságból? De ha Égi Édesanyátok pont ezért az óráért hívtok meg és készítet fel benneteket?**”

Ne féljünk a szenvedéstől, kedves fivéreim és nővéreim, mert minden **Isten tervének** részét képezi. Aki rábízta az Úr Alázatos Szolgájára a feladatot, hogy rajtunk keresztül, és csak akkor, ha kicsik vagyunk, végérvényesen legyőzze a Sátánt.

„**Éljetek tehát a ti lelkiségetek nyugodtságában és félelem nélkül az időtök aggodalmai és veszélyeztetettségei közepette is.**”

Számítok az imáitokra és biztosítalak benneteket az enyéimről.

A ti kis testvéretek, Laurent Larroque atya

Elmélkedés a fájdalmas titkokról

1. aki érettünk vérrel verejtékezett

Jézus a mai világ különlegesen nagy mértékű önzése, önmegvalósítási küzdelme miatt is hullatta véges verejtékét. Nagy önuralom gyakorlásával vállalta mégis keresztútját.

E világ sok csábítása, ígérete között mennyire törekszem nap mint nap az önuralom gyakorlására?

2. akit érettünk megostoroztak

Jézus a szenvedésben tanulta az engedelmisséget, az önuralom, az alázat gyakorlását, melyben kitarzott mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Az engem érő bántásokban, feszültségek közepette mennyire tudom gyakorolni az önuralmat?

3. akit érettünk tövissel koronáztak

A Fájdalmak Férfiát tövissel koronázták, hogy még a fején is sok-sok fájdalmat okozzanak neki. Jézus végtelen szeretettől átítatva elnémult, mint a nyírásra vitt bárány. Alázattal viselte megaláztatását, felajánlva azt lelkünk megmentéséért.

Ha megaláztatás ér, annak fájdalmát alázattal fel tudom-e ajánlani lelkek mentéséért?

4. aki érettünk a keresztet hordozta

Jézus végső kimerültségében óriási önuralommal vállalta a keresztútját, eleséseiből nagy önfegyelemmel igyekezett felállni. Nem evilági célt nézett lelki szemeivel, hanem az Atya akaratának megvalósulását. Alázatban szolgált a Mennyei Atyát.

Az önuralom, önfegyelem gyakorlását legalább a pénteki böjtben igyekszem-e megélni?

5. akit érettünk keresztre feszítettek

Jézus a keresztre szegezés újabb kegyetlen fájdalmait is alázattal, imádkozva viselte el a mi megváltásunkért felajánlva azt. Minket sokkal kisebb szenvedések, bántások érnek a hétköznapiakban, melyek alázatos elfogadásával, felajánlásával bajban vagyunk, sokszor eszünkbe sem jut, hogy felajánljuk azt.

Belegondoltam-e abba, hogy Jézus és Mária mekkora önuralom gyakorlást éltek elénk nem csak a kereszttúton, de egész életükön át? A magam szintjén szándékozom-e követni példájukat?

Egység Királynője rózsafüzér

Az Egység Királynője Rózsafüzér ihletése Gyergyószentmiklóson a Szűzanya könnyezésével áradó kegyelmek szándékaira létesült Egység Királynője Engesztelő Szolgálat imaalkalmain érkezett, még a könnyezés éveiben. Talán most, az egyre nagyobb zűrzavar idején a leginkább időszerű.

Ez a rózsafüzér a hagyományos rózsafüzér segítségével imádkozható, az itt ismertetett titkokkal.

Bevezető titkok:

1. Akinek gondja van a más akolból valókra is;
2. Aki megkeresi és megmenti az elveszettet;
3. Aki mindeneket magához vonz;

Tizedekre:

1. Aki az apostoli egyházak testvéri egységét helyreállítja;
2. Aki a Szentháromságban hívőket egységre hívja;
3. Aki az Egy-Isten hitűeket a Szentháromsághoz vezet;
4. Aki minden népet Igaz Atyjához segíti;
5. Aki a hitetlenek és Isten-tagadók számára is felkínálja irgalmát;

Befejezésre:

Ó könnyező Szűzanya, a szeretetnek, a fájdalomnak és az irgalmasságnak Anyja! Könyörögj érettünk, hogy Szent Fiad, könnyeidre tekintve meghallgasson minket, és elnyerjük Tőle a kért kegyelmet és az örök élet koronáját!

Gyergyószentmiklósi Könyező Szűzanya, könyörögj érettünk, kik Hozzád menekszünk! Ámen.